

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

COCAINE SMOKKELAARS

N° 2412

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Cocaïne Smokkelaars

HOOEDSTUK I

DE DAME IN DE AUTO

Met het geduld, een goed afgerichte bediende eigen, wachtte de keurig geklede chauffeur, in gezelschap van een man in dezelfde dracht, maar wiens taak niet zeer duidelijk was, nu al meer dan een half uur voor de grote, deftige modezaak van de firma Sheffield in de Vijfde Avenue te New York.

Het was een prachtige, grote luxe auto, een slee, die ruim een half uur tevoren de eigenares, naar deze zaak had gebracht, op wie de chauffeur en

zijn metgezel, nu moesten wachten, en dat ook deden met de onverstoorbare, wijsgerige kalmte, die de gewoonte iemand bijbrengt.

Het was ongetwijfeld een speciaal vervaardigde carrosserie, gemonteerd op het chassis van een Rolls Royce. De inwendige ruimte bood plaats aan minstens zeven personen, die er ruim konden zitten in de mollige kussens, met zijden damast overtrokken. De ruiten waren van sijn gegolfd spiegelglas, en

wie vluchtig in het langslopen een blik naar binnen wierp, zag daar een heel garnituur van fijn gedreven zilver, ten dienste van de eigenares, een handspiegel, kammen en borstels, poederdozen, kortom, een rijke boudoir. Zelfs in deze dagen van verfijnde luxe op elk gebied, zou deze auto de aandacht hebben getrokken en op een « Concours d'élégance » een der hoogste prijzen zijn toebedeeld.

De chauffeur en de bediende, wiens taak uitsluitend bestond in het openen en sluiten van het portier als de eigenares uit- of instapte, droegen olijkleurige livrees, met zilveren oplegsels, en waren zich hun waardigheid blijkbaar zeer bewust.

De chauffeur zat kaarsrecht achter zijn stuurwiel, en de ander liep heen en weer met afgemeten passen op het trottoir.

Eindelijk werd het geduld van die twee zwijgende mannen beloond.

Men zag de deur van de firma Sheffield opengaan en de bedrijfsleider in hoogst eigen persoon, als een knipmes buigend, van een keurig geklede dame, die zeker tot zijn beste klanten moest behoren afscheid nemen.

Een mensenkenner zou echter direct hebben gezien, dat die dame, hoe kostbaar gekleed ook, niet tot de stand behoorde, die haar uiterlijk moest suggereren. Zij was een echte snob, die, hooghartig als een koningin, ternauwernood notitie nam van de in het zwart geklede heer, die haar uitgeleide deed, en zweefde naar buiten, als op een wolk van kostelijke parfums.

Het toneeltje, dat nu volgde, bewees maar al te goed, hoe deze dame zich ver verheven voelde boven het « plebs », want op het zelfde ogenblik, dat zij in de auto wilde stappen, waarvan het portier door Henry, de « palfrenier » juist zou worden geopend, kwam er een have-loos gekleed man langs, die hopen op een fooi, dit werk wilde overnemen. Met een gebaar van walging wendde de dame zich om naar Henry, die, de wenk begrijpend, de arme slobber zo heftig achteruit duwde, dat deze languit op de tegels van het trottoir viel. *Memento*

liep met een boogje om het slachtoffer heen en voor het overige keek zij niet eens naar hem om.

De man zelf krabbelde langzaam weer overeind, en scheen niet eens heel erg boos te zijn. Wie weet hoe dikwijls het hem al overkomen was.

Slechts enkele voorbijgangers hadden zich een paar tellen opgehouden, om het gebeurde gade te slaan. In de straten en avenues van New York doen zich wel meer dergelijke incidenten voor.

Maar één heer was er geweest, blijkbaar nieuwsgieriger dan de anderen, die was blijven staan, en die, toen de auto snel wegreed, strak de blik gevestigd hield op het nummerbord van de auto.

Hij glimlachte op een vreemde wijze, toen hij zich tot het slachtoffer wendde en vriendelijk vroeg:

— Bezeerd?

De man keek zeer verbaasd naar de deftige heer, die zo veel belang in hem stelde, en antwoordde toen schouderophalend:

— Een val op de straatstenen komt meestal nog al pijnlijk aan, maar nu voel ik het al haast niet eens meer. Ik ben zeker uitgeleden over een bananenschil, want die vent in zijn mooie groene pakje had niet meer kracht dan een oud besje. Het is misschien maar goed, dat zijn uitval onverwacht kwam, anders had ik hem met mijn vuisten van antwoord gediend en dan was er heibel van gekomen. Daar houd ik niet van; ik ben altijd een eerlijk en fatsoenlijk man geweest en heb nooit iets met de politie te maken gehad. Trouwens, het is nog de vraag of ik die goed doorvoede man partij had kunnen geven, want als je in een paar dagen niet gegeten hebt, sta je niet meer zo stevig op je benen.

De belangstellende heer, had terwijl de man dit zei, hem eens goed aangekeken en scheen een besluit te hebben genomen.

— Je zult dus wel honger hebben, nietwaar? vroeg hij.

— Nou meneer, luidde het antwoord, eerlijk gezegd, niet zo'n beetje. Ik bezit geen dime meer voor een broodje.

— Brieses, dat daacht ik wel en nu ze!

ik je eens wat vertellen. Wat ik nu ga doen zal je misschien verwonderen, maar ik wens daarover niet te worden ondervraagd... Is dat goed begrepen?

— Jawel, meneer, maar...

— Neen... geen maren... Je doet wat ik zeg en verder geen nieuws... kom mee...

De deftige meneer pakte de man bij de onderarm en stapte met hem een grote winkel binnen, waar confectie-artikelen werden verkocht.

Toen zij er samen na een half uur uitkwamen, was de haveloze kerel onherkenbaar veranderd.

In andere steden zouden de winkeliers misschien sterk verwonderd zijn geweest over het gedrag van hun deftige cliënt. In New York is dat anders. Als men daar, waar men iets koopt, contant betaalt, vraagt men niet verder. Die deftige klant had zijn armoedig geklede metgezel geheel in de nieuwe kleren laten steken. Binnen tien minuten had de man een nieuw stel onder- en bovenkleden, schoenen inclusief, aan. In het sousterrein bevond zich een kappersafdeling, waar hij door een handige, vlugge bediende geschoren werd. Toen het tweetal vertrok was er tussen hen, wat hun kleding betreft niet veel verschil meer te zien.

— Ziezo, nu kan ik me overal met je vertonen, zei de deftige heer glimlachend, ga mee.

Twee huizen verder stapte het tweetal een drogisterij binnen. Een New Yorkse drogisterij is een merkwaardige instelling; men kan er dokters-recepten laten klaar maken en men kan er, gezeten op hoge krukken, aan een toonbank, eenvoudig, maar smakelijk eten. De haveloze man van zoëven, die er in zijn nieuwe gedaante nu keurig uitzag, kreeg binnen tien tellen een diep bord tomaatsoep voor zijn neus gezet, dat hij, zonder commentaar te leveren, gretig opat. Nauwelijks hiermee klaar kreeg hij een groot bord voorgezet met spiegel-eieren en ham en toen hij dit smakelijk gerecht op had, was er al kleur op zijn wangen gekomen en schitterden zijn ogen. Met die ogen keek hij zijn metgezel die juist een glas bier had gedron-

ken, aan met een vragende blik. Hij had al een paar keer geprobeerd iets te vragen, maar zijn mentor had hem kort-af en tamelijk bruusk herinnerd aan hun afspraak: Geen vragen stellen. Hij had zich daaraan gehouden, maar nu werd het hem toch te machtig.

— Mijnheer... stamelde hij... mijnheer... waaraan heb ik al die goedheid te danken?

— Voor deze ene keer zal ik je antwoorden, waarde vriend, klonk het.

En nu kreeg vriend Perkins, zoals de man heette een merkwaardige geschiedenis te horen. Binnen tien minuten wist Perkins, dat zijn weldoener John Raffles heette, een vijand was van de maatschappij in zijn tegenwoordige vorm en op zijn manier daarin verbetering trachtte te brengen door rijke nietsnutters te bestellen en het gestolene te verdelen onder hen, die behoeftig waren en zijn belangstelling verdienen. Stom verbaasd had hij naar dit relaas geluisterd. Nog nooit had hij zo iets horen verkondigen, maar hij verdiepte zich er niet verder in, veel te gelukkig als hij was met het voordeeltje dat hem ten deel was gevallen zo'n weldoener der armen te ontmoeten. Zijn verbazing steeg echter ten top, toen zijn nieuwe vriend hem een biljet in de hand drukte van twintig dollar, voor zijn eerste onkosten, had die meneer Raffles gezegd, die hem ten slotte nog een brief gaf, een gesloten brief met het adres er op van een bekend fabrikant van electro-technische artikelen, die, zoals hem verzekerd werd, reeds lang zocht, naar een betrouwbaar en kundig werkman, die de fabrikant van plan was als ploegbaas aan te stellen.

— En geef me nu je hand er op, dat je je best zult doen het vertrouwen, dat ik in je stel, je waardig te tonen... neen, nu verder geen dankbetuigingen, ik beschouwde het als mijn plicht je te helpen. Misschien zijn er wel duizenden in New York, die op dezelfde wijze verdienen geholpen te worden, maar mijn middelen zijn daartoe niet toereikend. Die middelen moeten af en toe worden aangevuld en dat moet je maar aan mij overlaten. Ga nu, en doe wat ik

gezegd heb en bedenkt, dat nu ik geloof mijn plicht te hebben gedaan, van jou verwacht, dat je de jouwe zult doen. Vaarwel en misschien... wie weet? tot ziens.

Met deze woorden drukte Raffles de hand van zijn nieuwe vriend, en was een paar seconden later in het straatgewoel van New York verdwenen. Op de hoek van een straat viste hij zijn opschrijfboekje uit zijn zak en schreef daarin de letters en de cijfers op, die hij op het nummerbord van de auto, die dit incident veroorzaakt had, gelezen had.

En zijn gelaat stond verre van vriendelijk toen hij te voet zijn weg vervolgde.

Een paar blokken verder daalde hij onder de grond af, en begaf zich naar een station van de Underground. Hij stapte in een trein die hem naar de uiterste punt van Manhattan bracht, stapte daar uit, steeg met de lift weer naar de begane grond en vond al spoedig een bus, die hem nog verder voerde, totdat eindelijk de grens van de onmetelijke stad was bereikt.

Hier stapte hij over in een andere trein van de ondergrondse, die hem in één ruk onder de East River door naar Long Island bracht.

Niet ver van het station, waar hij uitstapte lag de Parkway Village Road, waar hij een huis binnen ging, dat meer ruimte bood, dan men op het eerste gezicht zou veronderstellen.

Aanstonds werd in een vrij ruime gang een deur geopend, en een jongeman trad te voorschijn, die hem vrolijk begroette met de woorden:

— Je bent eerder terug dan ik verwachtte Edward. Was het onderzoek gemakkelijk?

— Het had niets om het lijf. Ik wist binnen een half uur wat ik wilde weten. Kijk eens, Charles, of je zo spoedig mogelijk kunt uitvinden wie de eigenaar is van deze wagen.

De Grote Avonturier had zijn trouwe vriend en secretaris het opschrijfboekje toegeworpen, en Brand nam het nummer er uit over en zei:

— Dat behoeft niet langer dan een

half uur te duren, dunkt me. Het is telefonisch af te doen.

— Daar ben ik niet zo zeker van. Maar je kunt het proberen. Wees daarbij in elk geval voorzichtig, en zorg dat ze niet te weten komen, wie de aanvrager is. Ga maar naar een publieke telefooncel.

— Waarom neem je die voorzorgsmaatregelen?

— Omdat ik nog niet zeker weet, tot welk een uitkomst je onderzoek zal leiden. Ik wil de eigenaar, of liever zijn echtgenote, eens een bezoek brengen.

En in korte woorden deelde Raffles zijn ontmoeting mede met de electrotechnicus, die hij op zo afdoende wijze geholpen had.

Brand sprak geen woord toen Raffles zweeg. Hij wist heel goed wat deze voornemens was. Hij wist ook dat het een onmogelijke taak was, welke Raffles nu vervulde. Over de gehele wereld vielen soortgelijke gebeurtenissen bij duizenden voor.

Maar het hielp niets of hij Raffles dit onder het oog bracht. Die voerde steeds aan dat hij deed wat hij kon, soms op een heel hardhandige manier, en dat men zelfs van de sterkste niet meer kon vergen. Tenslotte zou de wereld toch wel beginnen in te zien, dat het op deze wijze niet verder kon doorgaan.

En waar hij een handelwijze zag, als die welke hij die ochtend had bijgewoond, daar strafte hij hard, meedogenloos hard.

Zonder dus tijd te verliezen met aanmerkingen verliet Brand het huis, bleef omstreeks een half uur weg, en keerde terug met het adres van de eigenaar van de blauwe limousine in zijn zak.

Hij vond Raffles in de slaapkamer, gezeten voor zijn kopspiegel, en tot een geheel nieuw persoon geworden, een zeer eenvoudig gekleed man, met sluik, blond haar, en een stalen bril op de neus. Hij leek op een dorpschoolmeester, of een postbeambte met pensioen.

Brand legde het stukje papier met het adres naast hem neer. Raffles nam het op en las half luid: Richard Blackpole, Central Park 19.

Hij keek een ogenblik peinzend voor zich uit, met het papiertje nog in zijn hand en zei:

— Ik geloof dat ik die naam niet voor het eerst onder de ogen krijg. Is dat niet de man van het beroemde diner te paard? Honderd gasten, die te paard dineerden van zilveren schalen?

— Dat was zijn vader. Ik herinner het mij zeer goed. Maar de zoon heeft misschien die zonderlinge liefhebberijen geërfd.

— We zullen het wel onderzoeken. Ik ben nu gereed. Waarschijnlijk zal ik wel een paar uren wegblijven.

— Wat ga je eigenlijk doen?

— De hulp van Mevrouw Blackpole inroepen, want ik wil een tehuis gaan stichten voor oorlogsinvaliden...

Brand keek Raffles verbaasd aan, maar deze ging glimlachend voort:

— Vanochtend kan zij misschien migraine gehad hebben, of in ieder geval de hardhandige daad van haar chauffeur hebben afgekeurd. Dat zal dan vanmiddag wel blijken; ik zal haar alle kansen geven, die ze maar kan verlangen. Maar verkiest ze deze niet aan te nemen, en is ze alleen maar de harteloze vrouw, voor wie ik haar houd, dan is ze nog niet van mij af. Waar lijk ik op.

— Wel op een man, die een tehuis

gaat stichten voor oorlogsinvaliden, meer kan ik niet zeggen.

— Des te beter, tot straks.

Raffles ging heen, in zijn wat te nauw, zwart, tamelijk versleten pak, zijn glad gestreken blond haar en zijn bril.

Toen hij drie uren daarna terug keerde, stond zijn scherp getekend gelaat naar onweer, zoals Brand dadelijk opmerkte.

Zijn ogen hadden een harde metalen glans, als van gepolijst ijzer, toen hij zijn slaapkamer binnentrad, de pruik in de doos wierp waar zij thuis hoorde, en begon:

— Het is nog veel erger dan ik vermoedde. Een hysterisch, genotzuchtig, en totaal van medelijden onthloot schepsel. Ik geloof dat ik nauwelijks een halve dollar van haar had kunnen loskrijgen. Zij zei dat de overheid maar voor de invaliden moest zorgen. En meer van dat fraais. Nu, ik zal haar eens wat anders aan het verstand gaan brengen, dat verzeker ik je. Komaan, amice, nog een paar weken, en Canada roept ons, het gebergte, het wild, het avontuur. Laten wij ons die tijd nog ten nutte maken.

— En daarbij trachten uit de handen van de politie te blijven, vulde Brand aan.

HOOFDSTUK II

HET TWEEDE BEZOEK

Het huis van Mister Blackpole in Central Park was pas twee jaren geleden geheel verbouwd, en het leek wel een paleis, maar een paleis, zoals een parvenu of een snob zich dat droomt, met een overdaad van graniet, marmer, veel verguldsel, veel krullen en snijwerk van buiten, en van binnen een overvloed van bronzen beelden op alle hoeken en nissen, een verlichting als in de vestibule van een reuzebioscoop, gepolitoerd mahoniehout en spiegels in dik vergulde lijsten.

Het huis bevatte niet minder dan twee en veertig kamers, waaronder er vele voor logeergasten waren bestemd. Het behoorde van kelder tot zolder aan Richard Blackpole, die het van zijn schatrijke vader had geërfd, de man van het « diner te paard ».

Het dienstpersoneel bestond uit tien man, met een butler aan het hoofd en een huishoudster met een stuk of zes meisjes onder zich. De valet de chambre van mijnheer en de kamenier van mevrouw niet meegerekend.

Mijnheer Blackpole was reeds voor de tweede maal getrouwd en een zoon uit zijn eerste huwelijk en twee dochters woonden nog bij hem in huis.

Men vertelde dat de nieuwe mevrouw Blackpole nog geen twee jaar geleden een eenvoudige typiste was geweest, maar als dat waar was, dan had zij zich merkwaardig snel weten aan te passen aan de veranderde omstandigheden.

Zij was trots, grillig, gierig waar het anderen betrof, en zeer begerig om haar naam in de kranten vermeld te zien als een van de beste gastvrouwen van geheel New York.

Die avond deed zij zeker alles wat mogelijk was om haar naam op te houden,

op dat gebied.

Er had een diner plaats gehad, waaraan niet minder dan zestig gasten hadden deelgenomen en dit was gevolgd door een soiree, waartoe nogmaals een paar honderd personen waren uitgenodigd.

Het was dus niet te verwonderen dat de twee grote, ineenlopende zalen op de eerste verdieping van het huis vol mensen waren, want menig invité had op zijn beurt weer een vriend meegebracht, of wel een vriendin. Op dit gebied huldigde Mevrouw Blackpole zeer liberale opvattingen, naar het schijnt, en hoe meer er over haar feesten werd gesproken, waarvan sommige over de vijftigduizend dollars kosten, hoe liever het haar was.

Omstreeks tien uur in de avond, leek het wel, of er niemand meer bij kon, en de zalen gonsden als bijenkorven. Natuurlijk werd er gedanst, en in iedere zaal was een ensemble van beroeps-musici opgesteld, die elkander om beurten afwisselden.

De vrouw des huizes had een vaste standplaats gekozen niet ver van het reusachtige buffet, dat in een geweldige grote nis of erker was aangericht.

Eleonore Blackpole was op dat tijdstip van haar leven vijf en dertig jaar. Het was echter duidelijk dat zij alle moeite deed er tien jaren jonger uit te zien. Zij was gekleed, als men dat woord gebruiken mag, in een kostbaar avondtoilet van fijn witte zijde en kant. Haar vingers speelden onverschillig met een snoer buitengewone grote en kostbare parels, die twee malen om haar hals was geslingerd. In het kort geknippte blonde haar prijkte een soort diadeem of band, van zuiver goud, versierd met

grote diamanten en robijnen.

Twee peervormige parels, gezet als oorhangers, voltooiden dit lijstje van kostbaarheden, door kenners geschat op een waarde van tachtig duizend dollars, hetgeen nog maar een gering gedeelte was van de juwelenschat, waarop de mooie Eleonore kon bogen.

Want mooi was zij ontegenzeggelijk nog, de voormalige typiste, met haar grote, diepglanzende ogen, waarin vaak een geheimzinnig vuur kon schitteren, haar wel wat grote, maar goed gevormde neus, en haar slank figuur.

Nu en dan kwam de achttienjarige zoon des huizes langs haar heen, en knikte haar dan vertrouwelijk toe.

Het was ongeveer half elf in de avond, toen de heer des huizes, die tot die tijd onzichtbaar was geweest, zijn intrede deed en zich vertoonde als een man van bij de vijftig, gitzwart nog, ofschoon het de vraag mocht heten, of hij tot het behoud van die kleur zijn toevlucht niet had genomen tot de kunst van een goed betaalde haarkunstenaar. Hij was kort en vrij gezet, en zijn uiterlijk, met de vlezige kromme neus, wees er op, dat hij van een goede borrel niet afkerig was.

Hij had levendige, zwarte ogen die geen ogenblik in rust waren en wel alles tegelijkertijd schenen op te nemen.

Een bepaald beroep oefende de heer Blackpole niet uit, tenminste niet bij weten van zijn vrienden en kennissen. Wat niet zeggen wilde, dat hij in het geheel niets uitvoerde. Hij had het integendeel vrij druk, en er gingen nog altijd honderdduizenden door zijn handen. Hij bezocht geregeld de beurs en daar moest dan wel de bron gezocht worden van zijn onmetelijke rijkdommen, die nimmer afnamen ondanks gewaagde speculaties, want Mijnheer Blackpole was een zeer voorzichtig man en buitengewoon schrandere.

Men noemde suiker, rubber, en staal als de zaken, die bijdroegen tot de vermeerdering van zijn rijkdom, ofschoon zelfs zijn meest intieme vrienden, daaromtrent niets zekers hadden kunnen zeggen, wat hun natuurlijk niet belette, rijkelijk te profiteren van de

feesten, en diners, welke het echtpaar Blackpole zijn roem verleend had.

Hij praatte even met zijn vrouw, die meer dan een hoofd boven hem uitstak, en dus in letterlijke betekenis op hem neer keek, en verwijderde zich toen weer, zijn dikke arm geslagen om de arm van zijn zoon, Paul geheten.

Telkens en telkens weer kwamen er nieuwe zwermen gasten, die de gastvrouw omringden, telkens opnieuw moesten er totaal vreemde personen aan haar worden voorgesteld, en dan boog en knikte zij als een koningin, innerlijk verrukt over die populariteit, en hopende dat men er naderhand in de kranten melding van zou maken.

Een paar malen kwamen verslaggevers van grote bladen op haar toe en vroegen enkele inlichtingen. Vier malen danste zij, vóór de klok twaalf had geslagen, en de laatste maal met een rijzig man, wiens grijze ogen afstaken bij het glanzende zwarte haar, en die haar nog geen kwartier tevoren was voorgesteld als Andrew Kingsford, een veelbelovend acteur, die zich een weg dacht te banen naar de roem, en op het punt stond naar Hollywood te vertrekken, waar hij was uitgenodigd voor enige proefopnamen.

Eleonore Blackpole was al spoedig tot de ontdekking gekomen, dat haar nieuwe gast misschien een uitstekend acteur kon zijn, maar in elk geval een voortreffelijk danser was. Daarbij sprak hij goed, niet te veel of te vaak, en juist genoeg om haar te onderhouden.

Zij was, of gevoelde zichzelf tenminste zeer jong, haar eigen echtgenoot was voor haar niet het ideaal van romantische ridderlijkheid, en het kon dus niemand verwonderen dat zij behagen schepte in het gezelschap van de knappe danser.

Zij liet zich door hem naar het buffet geleiden, dronk tezamen met hem een glas champagne, en keek hem daarbij aan op een wijze, die men gerust veelbetekenend mocht noemen.

En toen begon ze:

— U hebt een mooi beroep gekozen, mijnheer Kingsford. U zult heel wat beleven. U zult in kringen komen die u

tot dusverre vreemd waren. Ik benijd u.

— Wie belet u, ook tot de film over te gaan? vroeg Kingsford glimlachend. U hebt er alles voor meegekregen van een vrijgevig natuur.

— Maar ik ben te lui, voltooide zij kalm de zin. Ik doe alleen maar datgene wat ik zelf verkies. Ik geloof dat ik een regisseur die mij iets zou durven voorschrijven, om de oren zou slaan. En toch zou ik wel eens iets anders willen.

— U bedoelt reizen?

Minachtend haalde zij de mooie schouders op.

— Ik heb alles gezien wat er in de wereld te zien is, verzekerde zij. Maar ik zou dingen willen leren kennen, die voor velen verborgen blijven. Dingen vol gevaar en vol geheimzinnigheid. Ik zou mee willen met smokkelaars, of met cowboys de vlakten intrekken, of een tijdje bij een circus zijn, maar het allerliefst zou ik eens onder misdadigers willen vertoeven.

Kingsford, die juist zijn glas aan de lippen had gebracht, keek haar verbaasd en naar het haar voorkwam met een beetje minachting aan. Toen zei hij langzaam:

— Gij zoudt u nodeloos verlagen, madame. Vindt u niet dat dit een ziekelijke begeerte is?

— Ja, dat geloof ik ook wel, bekende zij heel eenvoudig. Maar wat doet dat er toe? Ik verlang er naar, en de man die mij iets dergelijks zou laten zien, ik meen de underworld, maar dan de echte, begrijpt u, zou op mijn eeuwige dankbaarheid kunnen rekenen.

Hierbij keek zij haar nieuwe vriend aan met een blik, die menig ander man in vuur en vlam zou hebben gezet maar die deze man volkomen koud scheen te laten. Hij ging er niet op door en vroeg kortaf:

— Men begint met een wals... mag ik het genoeg hebben, dan kunnen wij daarna eens praten over de zaken, waarin gij zoveel belang schijnt te stellen?

— Kent ge die dan? vroeg Eleonore Blackpole, terwijl haar ogen begonnen te schitteren.

— Grondig.

— O, ja dan moet ge mij er stellig van vertellen. Dadelijk na het souper. In mijn boudoir kunnen wij ongestoord praten.

Bij het souper zat Kingsford naast de gastvrouw, en zeker wel dertig mannen in die grote zaal benijdden hem die plaats zichtbaar.

Hij zelf echter scheen het vanzelfsprekend te vinden, en wijdde zelfs niet meer aandacht aan haar, dan de burgerlijke beleefdheid voorschrijft.

Niet zodra was het souper afgelopen, of Eleonore Blackpole legde haar hand voor een ogenblik op zijn knie en fluisterde hem toe:

— Over tien minuten in mijn boudoir. Wacht bij de deur, mijn kamenier zal u de weg wel wijzen; gij mocht eens verdwalen in dit doolhof van gangen, nietwaar?

— O, maar ik zou tenslotte toch het schone Doornroosje wel weten te vinden, zei Kingsford, en het was zijn eerste galante complimentje van die avond.

Zij knikte hem nog eens toe en ging heen, en zij kon dus niet zien welk een zonderlinge blik Kingsford haar achterna wierp, een blik, waarin spot, minachting en een soort van medelijden om de voorrang streden.

Precies tien minuten later verliet hij op zijn beurt het vertrek, dat nu bijna geheel verlaten was, want allen waren weer naar de balzaal gegaan. Nog een half uur en de gasten zouden zeker langzamerhand gaan vertrekken.

Het kamermeisje stond al te wachten, en hij volgde het kamerkatje, dat slechts een handbeweging had gemaakt, over de brede, geheel verlaten gang, een trap op, weer enige gangen door, over een portaal, en zo tot voor een fraai, gebeeldhouwde deur.

Als hij nog iets tot de kamenier had willen zeggen dan zou het hem niet eens mogelijk zijn geweest, want het lieve kind was al heel bescheiden verdwenen.

Kingsford klopte en trad dadelijk daarop binnen.

Het boudoir was een niet zeer groot vertrek, met een werkelijk verfijnde weelde gemeubeld, waarschijnlijk vol-

gens de smaak van de bewoonster zelve.

Er stonden brede rustbanken, en diepe, gemakkelijke leunstoelen, dikke tapijten op de vloer, en prachtige bronzen schemerlampen. Op een lage divan zat, of liever lag Eleonore Blackpole, die zich ternauwernood een weinig ophief om hem te begroeten en hem toen met een handgebaar uitnodigde naast haar plaats te nemen.

In plaats van de sofa tot zetel te kiezen, vergenoegde de bezoeker echter er zich mede een stoel tegenover de schone vrouw te plaatsen en hij begon onmiddellijk:

— U weet toch heel zeker dat we hier niet gestoord kunnen worden?

— Waarom die ongerustheid, mijnheer Kingsford? Boze tongen zouden hier heel wat achter kunnen zoeken.

— Dan zouden die boze tongen ongelijk hebben madame, zei Kingsford koel. Ik verzeker u, dat ik een gentle-

man ben, in menig opzicht althans.

— Wel, daaraan heeft niemand getwijfeld, zei de gastvrouw. Maar waarom hebt ge dan tot drie malen toe gevraagd, of wij hier niet gestoord kunnen worden?

— Omdat ik dat heel onaangenaam zou vinden, madame. Ik heb u namelijk iets te vragen.

Bij dat woord fronste de mooie vrouw even de wenkbrauwen, en keek haar bezoeker doordringend aan.

Neen, die man zag er toch niet uit als een sollicitant naar een of ander baantje, of als iemand die haar geld te leen zou vragen. Toch klonk er enige ongerustheid in haar stem, toen zij hernam:

— En wat zoudt ge mij dan wel te vragen kunnen hebben?

— Dat snoer parelen om uw mooie hals, madame, die twee kostelijke hangers in uw kleine oortjes, en dat diadeem in uw blonde lokken.

HOOFDSTUK III

EEN GEVAARLIJK INTERMEZZO

Eleonore Blackpole bleef roerloos zitten. De bezoeker hield haar scherp in het oog. En toch wist hij, dat die vrouw niet zou gaan gillen of om hulp roepen. Daartoe kende hij deze ijdele vrouw te goed, naar het scheen.

Hij zelf bleef dan ook heel rustig op zijn stoel zitten, en toch met alle spieren gespannen om onmiddellijk te kunnen opspringen. Maar hij had een goed inzicht in menselijke naturen, gelijk spoedig zou blijken.

Mevrouw Blackpole liet een kort lachje horen, en haar ogen begonnen vreemd te schitteren. Haar vingers speelden als onwillekeurig met het kostbare parel-snoer en trilden volstrekt niet.

— Waarom vraagt u om mijn juwelen? vroeg ze langzaam en zacht, zonder een spoor van angst.

— Dat zal ik u in een paar woorden duidelijk maken. U hebt vier dagen geleden bezoek gehad van een magere, tamelijk slecht gekleed heer, met blond, glad haar en een bril op. Herinnert ge u dat?

Zij moest blijkbaar even nadenken en hij vervolgde:

— Het was op dezelfde dag toen een van uw bedienden voor de zaak van de firma Sheffield een arme drommel tegen de grond sloeg, die het gewaagd had, zijn handen naar u uit te steken. Herinnert ge u dat soms?

Het mooie gelaat vertrok even en zij knikte een paar malen met het blond-gelokte hoofd.

— Daar staat me heel flauw iets van voor de geest, zei ze peinzend. In welk verband staat dat...?

— Ik was die man, zei Kingsford eenvoudig. Ik bedoel de bezoeker, die u kwam vragen of gij woudt willen inte-

kenen op een lijst voor een tehuis voor oorlogsinvaliden.

— Ik geloof, dat gij de spot met mij drijft, zei de vrouw.

— Ik maak nooit grappen madame, als ik zaken doe, hernam de zonderlinge bezoeker ijskoud. Ik was die pleiter voor de goede zaak der Amerikaanse oorlogsverminkten.

— Dus gij hadt u vermoemd?

— Juist, mevrouw, evenals nu.

— Weet u wel dat dat zeer, en zeer gevaarlijk is? ging madame voort, hem opnieuw strak aanziende.

— Mogelijk... maar daarom bekommer ik me niet, zei de bezoeker nors. Gij hebt vier dagen geleden geweigerd ook maar een cent te geven voor het doel, dat ik u noemde.

— En nu blijkt hoezeer ik daar gelijk aan had, want gij waart een bedrieger.

— Dat is een echt vrouwelijke uitvlucht, zei Kingsford schouderophalend. Want gij kondt toen onmogelijk weten dat ik een bedrieger was. Zeg eens eerlijk, hebt ge soms ook maar een ogenblik getwijfeld aan mijne bedoelingen? Liet ik u geen uitstekende brieven van aanbeveling zien?

— Dat is waar, dat moet ik toegeven. En de waarheid is dat ik weigerde, omdat ik voor dergelijke werken van liefdadigheid niets voel.

— Ge hebt dus geweigerd omdat ge geen hart hebt, zei Kingsford met opeengeklemden tanden. Nu, dat zal ik niet vergeten, en gij zult mij nu wel moeten afstaan en heel wat meer, dan ik vier dagen geleden vroeg.

Met een vreemde glimlach om de lippen en zonder iets te zeggen, boog de gastvrouw langzaam het hoofd, wikkelt

de het parelsnoer los, nam de hangers uit haar oren, de diadeem uit heur haar, en strekte de hand uit, die nu een fortuin vasthield.

— Ziedaar, zei ze eenvoudig.

Zonder zich in het minst verbaasd te tonen over deze toeschietelijkheid en toch met enig wantrouwen in zijn blik, nam Kingsford de juwelen aan, liet ze in de zijkak van zijn rok glijden, en zei:

— Het klinkt wat zonderling u dank te zeggen voor een geschenk, dat gij wel hebt moeten afstaan, en toch dank ik u uit naam van die ongelukkigen.

— Gij behoeft mij niet te danken, want aanstonds zal ik u een wederdienst vragen, en weer speelde dat vreemde licht in haar ogen. Maar zeg mij eerst, wilt ge mij werkelijk wijsmaken, dat gij die juwelen te gelde zult maken ten bate van de door u genoemde oorlogsvermindkten?

— Na aftrek van wat ik mijn bedrijfskosten zou willen noemen, madame, en geen cent méér, antwoordde de bezoeker. Ik zie aan uw gelaat dat u me niet gelooft, maar toch is het zo. Het is een feit dat ik pas vier dagen geleden aan iets dergelijks dacht, maar nu ik het plan gevormd heb, wordt het ook uitgevoerd. Ja, u kunt mij uitlachen... het is de waarheid.

— Ik geloof er geen woord van, zei ze langzaam. Gij steelt en rooft. Gij zijt een dief, nietwaar?

— O ja, dat ben ik ongetwijfeld.

— Nu, ziehier dan mijn verzoek. Gij kunt het inwilligen, en ik ben er zeker van dat gij het doen zult, al was het maar uit hoffelijkheid en dankbaarheid, want gij hebt zelf gezegd dat gij een gentleman waart.

— Als het in mijn vermogen ligt, dan zal ik het doen, zei Kingsford, tegelijkertijd opstaande.

Ook zij was opgestaan en liep toe op een kleine, ouderwetse secretaire, die dicht bij de divan stond.

De bezoeker herkende haar gelaat nauwelijks, toen zij met een schorre klank in haar stem vroeg:

— Gij behoort tot de misdadigerswereld. Welnu, ik vraag u, om mij daar-

in binnen te voeren, al is het maar voor enkele dagen voor een enkele nacht. Gij kunt het, gij moet het. Het is een gril van mij, die mij niet los laat. Ik wil het leven daar leren kennen, zoals het werkelijk is. Ik wil de misdadigers van dichtbij zien; zij die een man in de duisternis overvallen met een mes in de vuist, ik wil kennis maken met de dievenmeiden, ik zal mij verkleeden en mij geheel aan uw leiding toevertrouwen. Ik zal...

— Genoeg, viel de bezoeker haar in de rede. Geef u geen moeite. Ik denk er niet aan, om u daarin behulpzaam te zijn. Hoe moet het er bij u van binnen uitzien om te verlangen naar aanraking met paria's, ongelukkige zielszieken, want dat zijn zij voor mij. Ik zou het nog kunnen begrijpen als gij uit louter nieuwsgierigheid een krankzinnigengesticht, een bagno, een kolonie van melaatsen zoudt willen zien. Maar dat gij u zoudt willen bezoedelen met aanraking van het laagste geboefte, met het misdadigersgespuis, dat walgt mij.

— Wat kan u dat schelen, als dat nu eenmaal mijn verlangen is? vroeg zij, de ogen groot en koortsachtig gloeiend. Wat is dit leven voor mij? Ik verfoei het. Ik verveel mij. Ik verlang naar sensatie, naar avontuur. Noem het zoals gij wilt, maar ik wil dat leven leren kennen, ik wil die wereld binnentreden aan de zijde van iemand, die mij alles kan uitleggen en verklaren en mij kan beschermen.

— Dan zult gij een andere beschermer moeten zoeken, madame, zei Kingsford koel. Ik weiger om uw wens in te willigen.

— Is dat uw laatste woord?

— Mijn laatste.

Het bleef even stil, en de man en de vrouw keken elkander aan als om elkaars diepste gedachten te peilen. Zij wendde het eerst de blik af, richtte zich een weinig op en glimlachte.

— Ik hoop dat gij nooit spijt zult hebben van die weigering, begon ze toen weer.

— Moet ik dat soms als een bedreiging opvatten? vroeg Kingsford spottend. Dacht gij misschien dat ik dit huis

niet door en door ken? Geloofst gij dat ik anders dit gesprek hier met u zou hebben gehouden? Uw boudoir ligt afgezonderd, er is volstrekt niemand in de buurt, het is geen telefoontoestel, de bel is bij de deur, en gij staat geen vier passen van mij af. Ik zou het u tot mijn spijt moeten beletten, als gij zoudt willen trachten alarm te maken. Trouwens, het zou u niet baten, want gij kunt van hier af zien dat de draad is doorgesneden. Uw man en uw zoon, alle gasten zijn een verdieping lager in de balzaal.

— Maar zodra gij dit vertrek verlaat kan ik gaan gillen en roepen, hernam zij, langzaam sprekend.

— Dat zou u ook weinig baten, want ik zou mijn weg niet nemen naar beneden, langs een volle zaal, zoals gij wel begrijpen kunt, maar naar boven, langs een weg, die mij bekend is, omdat ik die weg reeds bij voorbaat gebaad heb. Het zolderraam staat open, ik ben in een oogwenk op het dak. Ik wil alleen nog maar zeggen, dat ik de voorzorgsmaatregel zou nemen u hier op te sluiten, door eerst de deur naar uw slaapkamer, en vervolgens de gangdeur op slot te doen.

Kingsford zag iets raadselachtigs in haar blik, toen zij op dezelfde afgemeten toon voortging:

— En zou dit alles wel voldoende zijn, meent ge?

In plaats van te antwoorden, deed Kingsford langzaam een stap naar haar toe, keek haar doordringend aan, alsof hij op haar gezicht haar gedachten wilde lezen, en liet toen zijn blikken door het vertrek gaan.

Achter hem waren de beide ramen, door gordijnen afgesloten. Nissen waren er niet, en hij wist absoluut zeker, dat men die ramen van de achterzijde van het huis onmogelijk zou kunnen bereiken, tenzij met een lange ladder, en waar moest die ineens vandaan komen?

In het vertrek stond slechts één kast, en dat was een ouderwetse zilverkast met glazen deuren. Muurkasten had deze kamer niet.

Hij liep als een kat naar de slaapkamerdeur, luisterde daar even, deed de

deur op een kier open en keek in een volkomen donker vertrek.

Toen sloot hij de deur weer, draaide de sleutel in het slot om, en glimlachte.

— Madame, het ogenblik is gekomen om afscheid van u te nemen. Tracht een ander leven te gaan leiden, en ook een beter als het kan. Denk aan uw grote rijkdommen. Gij kunt er een groot deel nuttig van besteden en zult daar heel wat meer voldoening van hebben, dan van die dwaze, weelderige partijen, gegeven ter wille van een troep onverschillige niksnutten, die u waarschijnlijk achter uw rug bespotten en alleen hier komen ter wille van uw dwaas snobisme.

Eleonore Blackpole zei niets.

Zij was precies op dezelfde plek blijven staan, zonder zich te verroeren.

Kingsford was al bij de gangdeur en opende deze.

Op de drempel stonden twee heren in rok, die vrij veel van elkander verschilden, want de ene was bejaard, kort en dik, de ander nog heel jong, en slank.

Maar in één opzicht kwamen zij nauwkeurig met elkander overeen, want ieder hunner hield in de rechterhand een browning opgeheven en de twee lopen daarvan wezen zeer zuiver in de richting van de borst van de indringer.

En mijnheer Blackpole mocht dan kort en dik zijn, bang of geïntimideerd scheen hij in geen geval te zijn. Want hij kwam resoluut binnen, met zijn zoon aan zijn zijde, en vroeg aan zijn vrouw, zonder echter Kingsford uit het oog te verliezen:

— Waarvoor heb je me laten roepen, Nore?

— O, een kleinigheid, Richard, antwoordde de vrouw des huizes met voorwegende onverschilligheid. Die meneer heeft zich een grapje veroorloofd met mijn juwelen, zij zitten in de rechterbuitenzak van zijn rok. Neem ze hem asjeblieft weer af.

— Onderzoek dat eens jongen, beval papa Blackpole, op grimmige toon aan zijn zoon. Ik zal hem wel in bedwang houden. Neen, niet voor hem gaan staan, anders pakt hij je misschien vast en gebruikt je als schild. Ik ken die grapjes.

— Dat is verwonderlijk voor een beursman, meende Kingsford, die geen seconde zijn koelbloedigheid had verloren.

— Steek je handen dan maar eens op, en verroer je niet, want ik kan goed met een revolver omgaan, dat verzeker ik je.

De handen van de elegante « filmacteur » gingen de hoogte in, de jonge Blackpole liep achter hem om, en haalde, achter hem staande, zoals de voorzichtigheid voorschrijft, halssnoer, oorhangers en diadeem uit de met zijde gevoerde zak.

Hij bracht ze lachend aan zijn stiefmoeder, en deze deed de juwelen weer aan, schijnbaar met de grootste kalmte, waarna zij met een scherpe klank in haar stem tot Kingsford zei:

— Dat zal je misschien een les zijn, mijnheer de gentleman-dief, voortaan je woorden wat te wikken, en goed op te letten wat er om je heen gebeurt. Toen je weigerde te doen wat ik vroeg, je herinnert je, ben ik naar deze secre-

taire toe gegaan. Het is erg ouderwets, zie je wel? En er onder is een soort treeplankje, onzichtbaar, en als men daar op trapt dan gaat er in een ander vertrek van dit huis een schel over. En nu blijkt het ook wat het waard is, als men morsetekens kent. Terwijl jij je heel zacht mijn voet op en neer bewogen...

— Ik moet bekennen, dat ik dacht dat het van ongeduld was, zei Kingsford. Het was een grote domheid van mij.

— Nietwaar? Doorgesneden draden doen het hem niet altijd. Bedenk dit voor een volgende maal, als er tenminste voor jou nog ooit een volgende maal zal komen.

— Niet waarschijnlijk, want daar is de politie al, grinnikte mijnheer Blackpole opgewekt.

En nog terwijl hij sprak, klonken er snelle voetstappen in de gang en een drietal in burger geklede politiemannen stormden het vertrek binnen.

HOOFDSTUK IV

EEN ONVERWACHTE OPLOSSING

De situatie was nu aldus, dat Mevrouw Blackpole, met een raadselachtige glimlach om de lippen bij de tafel zat, terwijl mijnheer Blackpole zelf de onbeschaamde indringer met zijn revolver in bedwang hield, precies als iemand die dat wel vaker gedaan heeft, zoals Kingsford tot zijn verwondering opmerkte.

Deze zelf stond vrij ver van de gangdeur af, die zoëven was geopend en een paar meters van de door hem zelf afgesloten verbindingsdeur die naar het slaapvertrek voerde.

Van die deur had hij de sleutel in zijn zak, maar er was natuurlijk geen sprake van dat hij er zich van zou kunnen bedienen, want er was een revolver op hem gericht, die in een vaste hand was geklemd, terwijl daarenboven drie stevige politieagenten de enige uitgang versperden.

Kingsford had dus zeker niet geheel en al ongelijk, toen hij met een zucht verklaarde:

— Ik geloof dat ik lelijk in de klem zit. Zo ziet men alweer, dat zelfs de best voorbereide plannen schipbreuk kunnen lijden... op de listige schrandereid van een vrouw.

Mevrouw Blackpole zei niets, maar knikte met voldoening, alsof men haar zoëven een uitgezocht compliment had gemaakt.

Kingsford vervolgde:

— Het is mij in mijn jarenlange praktijk al eerder opgevallen, dat men in mijn beroep veel meer acht moet geven op een mooie vrouw, dan op tien van de gevaarlijkste mannelijke schavuiten. Vindt gij het onbescheiden, als ik naar uw bedoelingen informeer, mijnheer Blackpole?

— Welneen, helemaal niet, antwoordde deze, met een spottend lachje. Ik zal je onmiddellijk 't antwoord geven, mijnheer de juwelendief. Mijn bedoeling is, je zonder aarzelen een kogel door het hoofd te jagen, wanneer je maar een vin verroert, en voorts zoals je toch zelf zult hebben moeten inzien, je aan deze politie-beambten mee te geven, die zo (bijtijds ten tonele zijn verschenen.

— Ja, dan zal mij wel niets anders overblijven, dan mij in mijn lot te schikken, zei Kingsford zuchtend.

Hij wierp nog een blik op de juwelen van Mevrouw Blackpole en voegde er aan toe:

— Het is erg jammer. Ik taxeerde dat dat schitterende wel een dertigduizend dollars zou hebben opgebracht. Nu, wat niet is, kan nog komen.

— Houd jij je grapjes maar voor je, kwibus, tot je in de cel zit, gaf een der agenten nu te kennen. Ik geloof dat wij hier een gevaarlijk-sujet te pakken hebben, mijnheer, en u mag van geluk spreken dat mevrouw zo bij de pinken is geweest. Vooruit broer, steek je handjes maar eens uit naar papa. Als een zoete jongen.

— Is dat volstrekt noodzakelijk? vroeg Kingsford met een vies gezicht. Ik heb die dingen nog maar zelden aangehad, en, de Amerikaanse bevallen mij helemaal niet.

— En nou verder geen praatjes, zei een agent nors. We hebben vannacht nog meer te doen.

Weer met een diepe zucht hief Kingsford langzaam zijn armen omhoog, toen er iets gebeurde, hetwelk aan de gebeurtenissen plotseling een andere loop gaf.

In een hoek van het vertrek klonk

ineens een onregelmatig geklop.

Onwillekeurig wendden allen de blik in die richting, uitgezonderd mijnheer Blackpole, die een snelle blik wierp op de pendule die op de schoorsteenmantel stond, en die op dat ogenblik precies twee uur in de nacht wees.

Het geklop werd nog eens herhaald, en toen klonk er, achter de wand, een zacht schurend geluid, zoals bijvoorbeeld een etenslift maakt, in een restaurant.

Het was buitengewoon stil in het huis, nu blijkbaar alle gasten vertrokken waren en heel duidelijk was een soort snorrend geluid hoorbaar als van een stalen kabel die over een katrol loopt, en daarbij het zachte gebrom van een goed lopende motor.

Toen klonk er ergens, niemand kon precies zeggen waar, een heel fijn, kort belletje, en bijna onmiddellijk daarop de stem van een onzichtbaar persoon, die op gedempte toon, maar toch duidelijk hoorbaar zei:

— Jij daar, Blackpole? We hebben het spul hier in de kelder. Breng meteen de duiten mee.

De agenten keken elkaar aan alsof ze van lotje getikt waren, en schenen voor een ogenblik volkomen vergeten te hebben, waarvoor zij eigenlijk gekomen waren.

Maar Kingsford scheen een man te zijn, die heel precies wist wat er in een dergelijke situatie moest worden gedaan.

Nog terwijl de agenten rondkeken, om te bepalen vanwaar die zonderlinge stem kwam, terwijl Blackpole, zichtbaar verschrikt, naar de gezichtsuitdrukking van de agenten keek, en diens vrouw tamelijk onverschillig maar toch met een diepe rimpel tussen de ogen met de terug gekregen juwelen speelde, had de indringer de paar meters afgelegd, die hem van de tussendeur scheidde, en onderwijl de sleutels te voorschijn gehaald, die hij snel en met grote behendigheid achter zijn rug in het sleutelgat stak, met zijn gelaat nog altijd naar het vertrek gewend.

De sleutels maakten bij het omdraaien een knarsend geluid, maar dat werd overstemd door het vreemde gegons en

het zachte gestommel achter het houten paneel in het verste gedeelte van de kamer, juist aan de zijde, waar zich het aangrenzende huis moest bevinden.

Kingsford had de sleutel juist omgedraaid toen een der agenten het nodig vond om te vragen:

— Wat is dat voor een geluid, mijnheer Blackpole?

— Weet ik niet. Komt waarschijnlijk uit het naburige huis, antwoordde Blackpole met een stalen gezicht.

— O ja? Nu, wij drieën hebben heel duidelijk gehoord, nietwaar jongens, dat er sprake was van « het spel » dat zij bij zich hadden, en naar de kelder zouden brengen. Wat is dat voor spel, mijnheer Blackpole? Toch zeker geen karnemelkseppap of limonade?

Mijnheer Blackpole zou ook hierop zeker wel een antwoord hebben gehad als het niet nodig was geweest eerst op een andere zaak zijn aandacht te vestigen.

Want de sleutel in het slot had zijn taak verricht, vliegensvlug was de deur opengetrokken, niet dan nadat de sleutel weer uit het slot was genomen, en Kingsford, die toch slechts enkele seconden aan de opmerkzaamheid was ontsnapt, stond reeds in de slaapkamer, waar hij de sleutel niet eens behoefde te gebruiken, want zijn tastende vingers hadden onmiddellijk de grendel gevonden, welke aan de binnenzijde was aangebracht.

Hij maakte er een dankbaar gebruik van, en juist tijds, want mijnheer Blackpole, die het eerst tot zichzelf was gekomen, en de verandering in de situatie ontdekt had, schoot als een dwaas in het wilde weg zijn revolver leeg op de deur, die dan ook de volgende ochtend zes kogelgaten vertoonde, op een oppervlakte van nog geen handbreedte in het vierkant.

De juwelendief moest wel in het donker kunnen zien, en de inrichting van de kamer bovendien goed kennen, want hij liep nergens tegen aan, maar bereikte ongehinderd een tweede deur, na in het langslopen die van de gang te hebben afgesloten, daar hij wel begreep dat zijn achtervolgers buitenom zouden

gaan, en was door een derde deur in een klein salon te land gekomen, waar hij zich snel barricadeerde door de enige deur, die eveneens in de gang uitkwam te grendelen.

Hij snelde naar het openslaande raam, rukte het open en stond op het kleine balkon, het enige aan deze kant van het huis, zoals hij zeker wist.

Een ogenblik vreesde hij dat zijn achtervolgers het raam van het boudoir zouden hebben geopend, maar daaraan hadden zij blijkbaar niet, of te laat gedacht, hegeen voor een man als Kingsford volmaakt hetzelfde scheen te zijn.

Hij stak de hand in een van zijn achterzakken en haalde er een streng koord van gevlochten zijde uit, keurig bijeengehouden door een fijn draadje. Hij trok dit draadje stuk, bevestigde een stalen haak die zich aan een einde van het koord bevond aan de ijzeren balconleuning en de streng rolde uit.

Zonder een ogenblik te aarzelen wierp de man zijn benen over de leuning en vertrouwde zijn lichaam toe aan het dunne, maar sterke koord. Tien meters diep gleed hij omlaag, tot zijn voeten de grond raakten, slingerde toen met een behendige beweging de haak los, wikkelde het koord terloops op, en was een paar seconden later door de duisternis als het ware opgezogen.

— Ziezo, de agenten schijnen belangrijker dingen te doen te hebben, dan het najagen van een arme, diep teleurgestelde juwelendief, mompelde hij voor zich heen. Nu, dat waren heel onhandige, en onvoorzichtige smokkelaars, die vrienden van mijnheer Blackpole. Wel, wel, wie zou dat gedacht hebben? Blackpole een cocaïne-smokkelaar. Zouden we hier dus de bron van zijn rijkdommen moeten zoeken? En zij, weet er niets van? Jawel... m'n malle zuster... nu, die geheime spreekbuis, of wat het dan was, in haar boudoir uitmondde. Nu, dit lijkt mij het begin van een zeer opwindend avontuur, schone dame, want mijn naam is niet Raffles, als ik het hier bij laat. Helaas, zal voor Blackpole de zaak wel afgelopen zijn. Wat zullen de New Yorkers morgenochtend smullen

aan de opzienbarende verslagen in de ochtendbladen.

* * *

Maar hierin vergiste Raffles, alias Kingsford zich toch niet weinig tot zijn verwondering.

Want toen hij die volgende ochtend, na de mislukte expeditie van die nacht te zamen met Brand, die hij natuurlijk alles dadelijk had verteld, zodra de wachtende auto hen beiden naar huis had gebracht, een stuk of tien van de meest gelezen couranten doorbladerde, vond hij daar met geen woord melding gemaakt van de allervreemdste ontdekking, die toch ook door de drie politie-beambten was gedaan.

Brand was al even verwonderd en vroeg na enige ogenblikken:

— Hoe is dat mogelijk? Er moet toch rapport over de zaak zijn uitgebracht?

— Dat schijnt van niet, Charles.

— Maar die drie agenten zullen toch die verdachte zaak wel op slag onderzocht hebben?

— Ik kan slechts herhalen amice: het schijnt van niet, of indien zij het wel gedaan hebben, zonder resultaat.

— Maar daar zou slechts één verklaring voor zijn, riep Brand verontwaardigd uit.

— En die éne zal ook wel de juiste zijn, amice, hernam Raffles glimlachend. Vermoedelijk heeft onze Blackpole, die drie heren flink gestopt, en nog meer beloofd, als zij zwegen.

Maar dat is voor hen toch heel gevaarlijk, want er behoeft maar een hunner te weigeren en dat zou de zaak aan het licht kunnen brengen.

— Het is de vraag, of die zeker iemand dat wel openlijk zou durven of kunnen doen, vergeet dat niet. Zo denken die mannen er natuurlijk ook over.

— Hij zou een anonieme aanklacht tot de politie kunnen richten.

— En dan is het nog de vraag of dat veel zou uithalen. Want als er dan nogmaals een onderzoek werd ingesteld, dan zou men hoogstwaarschijnlijk geen korreltje van welk verdovend middel ook vinden in de kelders van het huis van Blackpole. Hij zal wel zorgen dat

alles met bekwame spoed naar elders werd overgebracht.

— Maar dan moet toch de geheime gang, de lift, de spreekbuis worden ontdekt, meende Brand.

— Dat is volstrekt niet zo zeker, en ik acht het zelfs de vraag of er wel naar gezocht zal worden. Er zijn te New York, helaas, maar al te veel politiebeamten, die voor duizend dollar heel wat willen verzwijgen en die voor tweeduizend volslagen doof en blind worden.

Brand zweeg gedurende enkele ogenblikken en vroeg toen weer:

— En moet het daar nu maar bij blijven?

— Natuurlijk niet. Denk je dat ik mij zo gauw voor verslagen verklaar? Het zijn nu niet alleen de juwelen die ik terug wil hebben, maar ik moet ook eens nader onderzoeken, hoe het staat met de geheimzinnige toegangswegen tot het huis van Blackpole.

— Ik kan mij niet goed voorstellen, hoe zulke dingen bestaan in een modern huis.

— Zo een gang of lift kan door de eigenaar van het huis zelf in het meest moderne gebouw worden aangebracht. De plek waar dat huis staat behoort tot een der oudste van New York, dat mogen wij ook niet vergeten. Wie kan zeggen wat zich daar onder de bodem bevindt? Maar hoe het ook zij, wij gaan het onderzoeken en dat wel zo gauw mogelijk.

Brand keek peinzend naar buiten in de kleine achtertuin, waar reeds de bladeren begonnen te vallen, geel en verschrompeld door de hete zomer en zelf toen hoofdschuddend:

— Ik vraag me wel eens af of er niet meer of betere maatregelen kunnen worden genomen ten opzichte van

de smokkelhandel in verdoovende middelen.

— En was dat nog maar het ergste. Vergeet niet de onrustbarende toename van de criminaliteit. Al die bendes, die alleen hun ontstaan te danken hebben aan de smokkelhandel en die elkander bevechten met revolvers en mitrailleurs.

— En dan de corruptie, het algemeen zedenbederf, omkoperij van de hoogste politieautoriteiten, ja zelfs mededaderschap van rechters en sheriffs.

Raffles was opgestaan, en keek op zijn beurt naar buiten.

Hij stond een poos in diepe gedachten verzonken en wendde zich toen met een ruk om:

— Nog deze onderneming Charles, nog slechts enkele weken, en wij pakken onze geweren in, wij kopen ons reisbiljet, en wij trekken naar het hoge Noorden. De winter nadert snel, en misschien is reeds over een maand daarginds alles onder de sneeuw bedekt.

De ogen van Brand begonnen te schitteren en hij zei:

— Ik gaf er wat voor als het al zo ver was. Deze stad benauwt mij vaak. Het is alsof uit alle hoeken en gaten de misdaad loert. Ik zal blij zijn, weer een zuivere, reine lucht te kunnen inademen.

— Nog wat geduld, en ik beloof je dat wij ons schadeloos zullen stellen. Eerst moet die kwestie met Blackpole geregeld worden, eerst moeten wij eens onderzoeken, hoe het staat met zijn huis, boven zowel als onder de grond. En roep nu Henderson eens binnen, want ik denk dat wij ditmaal onze brave reus in de arm zullen moeten nemen. Cocainesmokkelaars kan men nu eenmaal niet zonder handschoenen aanpakken.

HOOFDSTUK V

HET DOOLHOF

Dezelfde nacht, slechts enkele minuten na het middernachtelijk uur, bevonden Raffles, Brand en Henderson zich, voorzien van alles wat zij meenden te kunnen nodig hebben, aan de achterzijde van het huis, hetwelk grensde aan dat van Blackpole.

Het was een groot hoekhuis, een verdieping hoger dan, dat van de schatrijke smokkelaar, en blijkbaar niet lang geleden verbouwd.

Het onderscheid tussen het oude en het nieuwe gedeelte was zelfs duidelijk zichtbaar aan de andere kleur van de steen, en zelfs aan de bouwvoerde.

Oorspronkelijk was het huis zeker even hoog geweest als dat van Blackpole en de hoogste verdieping was er pas onlangs bijgevoegd.

Ook de muur die de vrij grote achtertuin omringde, moest nieuw zijn.

De drie mannen waren er zoëven overheen geklommen, en stonden nu in een tastbare duisternis, om op zachte toon te beraadslagen alvorens zij verder zouden gaan.

Brand meende:

— Wanneer je eens begon met de juwelen, die je gisteren ontgaan zijn, Edward.

— Die juwelen lopen niet weg, amico. Daarenboven vrees ik, dat ze op dit ogenblik wel goed bewaakt worden. Het lesje van gisteren zal de schone Eleonore Blackpole wel wijzer hebben gemaakt. Voor het ogenblik stel ik meer belang in verdovende middelen, dan in juwelen.

— Ik begrijp je niet. Je hebt zelf gezegd, dat er wel niets meer zal worden gevonden.

— Daaraan denk ik ook niet. Maar ik wil de weg erheen kennen. Het moet

vrij gemakkelijk zijn als men eenmaal de sluipweg gevonden heeft, in het huis van Blackpole door te dringen en dat is de hoofdzaak. Ik weet dat hij alle buitendeuren en ramen op een zeer afdoende wijze electricisch verzekerd heeft en het bespaart mij heel wat moeite en tijd, als ik de eenvoudige weg kan vinden, die ook zijn trawanten gisternacht zijn gegaan.

— Maar je kunt toch onmogelijk van die lift gebruik maken, want dat zou worden gehoord.

— Waar een lift is, Charles, daar is ook een liftkoker en een liftkabel. Misschien is er zelfs wel een smalle trap.

— Zou de man, die het hoekhuis bewoont, medeplichtig zijn?

— Ik weet het niet, maar het is zeer waarschijnlijk. Want ook hij moet toch het geluid horen van de lift, die op en neer gaat. Intussen, ik ben er volstrekt niet zeker van, en Blackpole heeft misschien de tussenmuur zo dik laten maken, dat die het geluid dempt; ik begin zelfs langzamerhand over te hellen tot de mening dat de liftkoker van het houdoir slechts gescheiden wordt door een dunne houten wand?

— Maar waarom een lift, als dat smerige goedje onder de grond wordt aangevoerd?

— Die vraag had ik me ook al gesteld, Charles. Mij dunkt dat hiervoor maar een enkele verklaring kan zijn. Ik geloof dat wij die lift moeten beschouwen als een soort van nooduitgang, waarlangs de daders kunnen vluchten, wanneer er gevaar dreigt, maar waarlangs zij ook op de vlugste wijze na de smokkelwaar te hebben afgeleverd, weer in de buitenlucht kunnen komen.

— Die verklaring klinkt niet onaan-

nemelijk, meende Brand. Het zou echter inhouden, dat de onderaardse toegangsweg heel lang moet zijn.

— Ik zei je reeds, amice, dat we hier staan in een der oudste gedeelten van het New York der zeventiende eeuw. Het is dus best mogelijk, dat de grond hier doorkruist is met gangen en tunnels. Ik hoop trouwens, dat we het spoedig zullen ontdekken.

— Maar waarom dit huis binnen te dringen, wanneer je vermoedt dat de liftkoker zich in het huis van Blackpole bevindt?

— Omdat hier waarschijnlijk geen alarmsignalen zullen zijn, en omdat ik hoop van de ene kelder gemakkelijk in de andere kelder te kunnen komen. Mij dunkt dat er wel ergens een verbinding zal bestaan. En nu vooruit. James, heb je alles bij je wat we nodig kunnen hebben?

— Er mankeert niets mylord, antwoordde de reus zacht.

— Voorwaarts dan, en loop over het gras, het grind mocht eens onder onze voetstappen kraken.

— Ik geloof niet dat er nog iemand op is in het hoekhuis, zei Brand.

— Dat doet er niet toe, wij moeten de grootst mogelijke voorzichtigheid in acht nemen.

Zonder dat er verder nog een woord gesproken werd, liepen de drie mannen behoedzaam verder, totdat zij de achterkant van het hoekhuis bereikt hadden.

Raffles had de gehele namiddag besteed aan een nauwkeurige verkenning van het huis en wat hij had ontdekt kwam hem nu goed te stade.

De benedenste verdieping werd bijna geheel ingenomen door een bankzaak, en de kluizen waren aan de voorzijde van het huis, onder de grond.

Toch waren ook aan de achterzijde alle ramen van stalen luiken voorzien, maar voor Raffles leverde die bescherming geen bezwaar op.

Een luik moet toch ergens gesloten worden, en vertoont dus daar een zwak punt, en het was altijd daar, dat Raffles zijn aanval ondernam.

Henderson plaatste behoedzaam een

zuurstofapparaat naast het raam dat Raffles hem zwijgend had aangewezen; enige slangen werden aaneengekoppeld, en toen kwam er een toestel te voorschijn, dat heel klein samengerold kon worden, en dat niets anders bleek te zijn dan een soort van scherm van aluminium, hetwelk moest beletten, dat het verblindend witte licht van de steekvlam gezien kon worden door iemand, die toevallig aan de achterzijde langs de muur zou lopen.

Dit scherm dekte het raam en de man die werkte, volkomen af, en het kon, geheel opgerold, gemakkelijk worden meegedragen.

Raffles trok een lederen kap over zijn hoofd, voorzien van donkere glazen, en een seconde later siste de verblindend witte vlam aan die nog geen minuut later een hitte van bijna duizend graden ontwikkelde en het slot van het stalen luik deed smelten alsof het sneeuw in de zon was. Het gloeiende metaal droop, ziedend en sissend, over de stenen vensterbank.

Er waren nog geen volle tien minuten verlopen of de afsluiting was weggesmolten en met dikke lederen handschoenen gewapend kon Raffles het rol-luik omhoog schuiven.

De weg naar binnen was vrij.

Het raam had een laag kozijn en zij behoeften dus slechts naar binnen te stappen.

Dit geschiedde in een duisternis, zo volkomen, dat zelfs Raffles moeite had iets te onderscheiden in het grote vertrek, waar zij zich thans bevonden.

Hij maande de anderen fluisterend tot voorzichtigheid, schoof behoedzaam het rolluik weer dicht, en maakte daarna licht door zijn zaklantaarn aan te knippen.

Het bleek dat zij zich bevonden in een archiefkamer, met een groot aantal stalen kasten langs de wanden.

Het vertrek was brandvrij, en had een ijzeren deur, en daar deze van buitenaf gesloten bleek te zijn, kostte het tien minuten, alvorens Raffles het slot had weten te openen.

Het vertrek bleek het laatste te zijn van een lange gang, die voorzichtig

met de achtergevel van het huis.

Geleid door zijn instinct, sloeg Raffles dadelijk de goede richting in, en de allereerste deur die hij voorzichtig opende, was die, welke naar de kelder voerde.

Zij stonden nu voor een betonnen trap, die beneden eindigde in een korte gang, door een stevige, houten deur afgesloten.

Het was maar een gewone kelderdeur, en Raffles had niet de minste moeite het slot met een van zijn lopers te openen.

Zodra zij weer goed konden zien bij het licht van hun lampen bemerkten de mannen dat zij zich bevonden in een vrij kleine kelder, waar een aantal oude kantoorboeken waren opgestapeld.

Voorts stonden er wat lege kisten, en dat was alles. Het was duidelijk dat men zelden een voet in deze kelder zette.

Raffles, die tot dusverre geen woord gesproken had, stond een ogenblik in gedachten verzonken en zei toen heel zacht:

— Als ik mij niet vergis, dan moeten wij ons nu vlak bij de tussenmuur bevinden, die dit huis van dat van Blackpole scheidt.

— Maar er moeten nog meer kelders zijn, zei Brand zacht. Dit lijkt mij maar een klein hokje toe.

— Ongetwijfeld zijn er meer, Charles, maar ik zei je reeds, dat die omgeven zijn door een mantel van beton. Het zou onbegonnen werk zijn, daarin te willen doordringen, en wij moeten het maar doen met wat ons hier ten dienste staat. De hoofdzaak is, dat wij onder de vloer van het huis van Blackpole komen.

— Maar dat lijkt me bijna onmogelijk. Die tussenmuur zal zeer dik zijn.

— Niet zo dik, of wij zullen er met gemak doorheen kunnen breken, amice, hernam Raffles rustig. James, zet de motor maar klaar, ik denk wel dat wij binnen een half uur aan de andere kant zullen zijn.

En wederom deed de motor zijn werk.

Met verbazende snelheid en zonder veel geluid te veroorzaken beet het staal zich een weg door de kalk alsof het hout

ware geweest en een regen van gruis viel op de grond.

Binnen vijf minuten had Raffles een der zware stenen geheel los gemaakt en na die eerste steen was de rest inderdaad slechts kinderwerk.

Er waren zeker nog geen twintig minuten verlopen, of er was een gat gevormd, groot genoeg om zelfs de reus doorgang te verlenen.

— Nu zal het zaak zijn om goed op te letten, fluisterde Raffles.

— Ben je bang voor een mogelijke ontmoeting, vroeg Brand verbaasd.

— Men kan nooit weten.

— Maar Blackpole zal toch wel wijzer wezen om na het gebeurde van gisteren reeds nu weer aan de gang te gaan?

— Waarom niet als hij denkt, dat er geen gevaar dreigt? De drie agenten eenmaal omgekocht zijnde, zullen hem zeker niet meer lastig vallen. Wat gisteren begonnen werd, zal vannacht misschien ten einde worden gebracht. In ieder geval hoop ik dat je je revolver bij je hebt.

— **Ik ben gewapend, Edward.**

— Vooruit dan, en opgelet.

Een voor een kropen de drie mannen door de opening, maar Brand, die de laatste was vroeg:

— Wat moet er nu met dat gat?

— Wel, dat blijft waar het is, antwoordde Raffles laconiek.

— Alles goed en wel, maar men zal het morgenochtend ontdekken.

— Dat is wel waarschijnlijk, omdat men argwaan zal krijgen door het vernielde rolluik maar die ontdekking zal wat laat komen, Charles. Want dan hoop ik gevonden te hebben, wat ik nu nog ga zoeken.

Slechts ten halve overtuigd richtte Brand zich op, en wierp een blik om zich heen.

Het drietal bevond zich nu in een grote ruimte, want het licht van hun verenigde lampen kon ternauwernood in de verste hoeken doordringen.

Hier en daar stond een oude ton, een pakkist met wat stro erin, en dat was alles.

Aan een der wanden stond een ver-

roest wijnrek, zonder flessen evenwel.

Het was duidelijk, dat deze kelder nooit of maar heel zelden bezocht werd, want overal hingen de spinnewebben van de zoldering en er lag een duimdik stof op de weinige voorwerpen die er stonden.

Maar het scherpe oog van Raffles had spoedig een lage, met ijzer beslagen deur ontdekt, niet ver van een wrakke tafel.

En daar tegenover, tamelijk dicht bij de zoldering, was een ronde opening zichtbaar, die overdag misschien een beetje lucht en licht doorliet, en die zich natuurlijk moest bevinden in de achtermuur van het huis.

Raffles liep onmiddellijk op die deur toe, en kon ze zonder enige moeite openen.

Brand zag dadelijk aan zijn gezicht, dat dit zijn achterdocht, of althans zijn belangstelling wekte.

Maar toen hij even had rondgekeken, en de lichtbundel van zijn lamp naar alle kanten had doen schijnen begonnen de grijze ogen weer te schitteren en zei hij met een zacht lachje:

— Deze kelder schijnt in geval van gevaar een soort nooduitgang te moeten hebben.

— Waaruit leidt je dat af?

— Uit verschillende dingen. Ten eerste is deze deur heel gemakkelijk te openen, maar toch zijn er aan deze kant, zoals je ziet, niet minder dan drie zware grendels. Nu ziet deze kelder er niet bepaald uit als een schatkamer, dus die grendels kunnen alleen maar ten doel hebben om een aftocht te dekken. Ik acht dit des te waarschijnlijker, omdat ik daar, als enig bruikbaar voorwerp, vlak bij die kleine opening een ladder zie staan, en een dubbele nog wel, die aan twee kanten beklommen kan worden. Bij een eventuele overval van de politie, die achter het geheim van de kelder zou zijn gekomen, zouden dus de smokkelaars eerst deze kelder binnenvluchten, de deur grendelen en tenminste het vege lijf bergen, door van die opening daar boven gebruik te maken. Wij zullen nu eens zien waarheen deze deur ons brengt.

De deur bleek uit te komen op een smalle, overwelfde gang, met witte muren, die zich tweezijdig ervan uitstrekten.

Raffles volgde die gang eerst naar links, totdat zij een rechte hoek beschreef en zich verder verloor in de duisternis, waarschijnlijk naar de voorzijde van het huis.

Hij deed nog een tiental stappen, en toen laatste het licht van de lamp heel in de verte op ijzer deurbeslag.

Raffles keerde op zijn schreden terug en zei:

— Alweer een deur als van een vesting. Het lijkt waarachtig wel een beetje op een moderne bastille. Nu zullen we eens zien waar de rechterhelft van de gang ons heen brengt.

Zij hadden nog slechts enkele stappen gedaan, of het zou blijken van hoeveel nu de lampen waren, want eensklaps gaapte een trapgat, en een zeer stijle, ijzeren trap daalde af tot op grote diepte.

Brand kon een zachte kreet van verbazing niet weerhouden en zei:

— Wij zijn hier al minstens zes meter onder de grond, en die trap brengt ons nog veel dieper. Hoe is zo iets mogelijk? Welke bouwmeester legt kelders op zulk een grote diepte aan?

— Ik veronderstel, zei Raffles, dat men reeds van deze uitholling in de bodem wist, voordat het huis werd gebouwd, ofwel, dat men het heeft ontdekt, bij het graven van de bouwput. De bodem onder New York, bereidt de architecten wel eens meer van die verrassingen. Geheel Manhattan bestaat uit graniet en men heeft hier nog nooit een helmpaal behoeven in te slaan. Maar ook graniet kan hopen en kloven hebben. Ja, men heeft zelfs wel gangen gevonden van verscheidene kilometers lengte, een soort van onderaardse spleet en dat op een diepte van dertig meter.

— Zullen wij die trap afgaan?

— Mij dunkt van wel. Ik wil alles grondig onderzoeken.

En reeds zette Raffles de voet op de bovenste trede, en begon heel voorzichtig de trap af te dalen.

Toen hij beneden was hoorde Brand

hem iets in zich zelf mompelen dat verdacht veel op een verwensing leek.

— Wat is er? vroeg hij zodra hij zich bij Raffles gevoegd had.

— Er is, dat onze tegenstanders een inrichting gemaakt hebben om deze ijzeren trap van onder tot boven onder elektrische stroom te zetten. Kijk maar, hier onder aan de leuning loopt een dikke koperen draad. Ik zou die draad zeker niet ontdekt hebben, als ik er niet naar gezocht had.

— Gezocht?

— Zeker. IJzeren trappen, als men stenen zou kunnen gebruiken, maken altijd mijn achterdocht gaande. Nu, wij zullen voor alle zekerheid maar beginnen, met die verbinding te verbreken.

Raffles had zijn instrumententas reeds geopend en met een kniptang zoals electriciens gebruiken, en waarvan de handvatsels met een dikke laag hard rubber zijn beschermd knipte hij de koperen draad door en boog ze op onzichtbare wijze een eind terug zodat de verbinding verbroken was.

Nu pas hief Raffles de lamp boven zijn hoofd en keek om zich heen.

De zoldering was vrij hoog, en overdekte een soort vijfsprong, want de trap bleek uit te lopen op een miniatuurpleintje, met een vloer van gewone baksteen, waarop vijf gangen uitliepen, en toen Raffles wat nauwkeuriger toekeek, zag hij boven de overwelfde ingang van al die gangen een klein cijfer staan met witte verf op de donkere muur aangebracht.

De gangen waren van een tot vijf genummerd.

Zwijgend, maar met een veelzeggend gebaar wees hij Brand hierop, die hoofdschuddend fluisterde:

— Het begint me hier hoe langer hoe

minder te bevallen. Dit lijkt verdacht veel op een doolhof.

— Maar een doolhof dat onmogelijk heel groot kan zijn, Charles, zei Raffles met een glimlach.

Hij had een paar passen naar voren gedaan en liet het licht van zijn lamp vallen in de gang, boven welke het cijfer 1 stond.

De tunnel was hoog, maar zeer smal, en een man als Henderson zou er zeker niet hard kunnen lopen.

Raffles bekeek de wand met grote aandacht en zei:

— Deze gang is met het houweel uitgehakt en blijkbaar lang geleden; wij zullen er eens ingaan.

— Wees voorzichtig, Edward.

— Ik geloof niet dat wij nog iets te vrezen hebben, maar voor alle zekerheid kan Henderson hier wachten tot dat wij hem het sein hebben gegeven.

Achter elkander liepen de beide mannen de gang in of liever de spleet, en volgden deze over een lengte die op vijf en twintig meters kon worden geschat.

Onverwacht liep die gang uit op een formeel hol, een geweldige ruimte in het gesteente, dat door de natuur was gevormd.

— Ik geloof dat ik daar ginds nog een gang zie, wij moesten eens...

Plotseling zweeg hij.

Zijn fijn gehoor, had een geluid opgevangen, dat naar het hem voorkwam, van achter de dikke muur ter rechter zijde kwam.

Die muur was door mensen opgebouwd, uit gewone, rode bakstenen.

— Wat is er? vroeg Brand, nauwelijks hoorbaar en verschrikt door de uitdrukking van het gelaat van Raffles.

— De lift, antwoordde Raffles heel zacht.

HOOFDSTUK VI

IN EEN GEVAARLIJK PARKET

Het was niet te miskennen; achter de muur klonk het eigenaardige, schurende geluid en het gegons van een motor, dat meestal gepaard gaat met het op en neer gaan van een lift.

Zonder een ogenblik te aarzelen liep Raffles de gang weer in en liet zacht het waarschuwingsein horen.

Dadelijk klonken de snelle, gedempte stappen van de reus die haastig naderde.

— Is er iets niet in orde, mylord? vroeg hij.

— Zacht spreken, James, gebood Raffles fluisterend. Ik geloof dat er smokkelaars op komst zijn. Hoor je dat geluid? Dat is de lift, waarmee ze naar beneden komen.

— Of naar boven gaan? meende Brand.

— Neen, het geluid nadert juist van boven. Waarschijnlijk hebben zij zoëven juist hun smokkelwaar afgeleverd, die nu in een kelder ergens boven onze hoofden moet liggen. En nu zijn zij op de terugweg, hetzij om nog meer voorraad te halen, hetzij om zich weer naar hun punt van uitgang te begeven. Maar waar zij zich nu ergens bevinden, zou ik niet kunnen zeggen. Die muur lijkt toch volkomen gaaf te zijn. Vlug de gang in, jongens en de lampen uit.

De drie mannen deden een paar stappen terug in de gang en doofden hun lampen.

De duisternis die hen omringde was nu tastbaar. Zij waren zo dicht bij elkander blijven staan, dat zij elkanders ademhaling duidelijk konden horen.

Zij konden nauwelijks een tiental tellen zo gestaan hebben toen het doffe gegons en het schuifelende geluid ophield.

En nauwelijks was het stil, of het

schijnsel, waarvan men de bron niet aanstonds kon vaststellen.

Het was een smalle lichtkier, ergens bij de muur, die langzamerhand breder werd.

Het kon niet anders of ergens moet een deur geopend zijn, die dit licht door liet.

De omtrek van een gewelfde deur, blijkbaar zeer zwaar massief tekende zich nu duidelijk af tegen de verlichte achtergrond, en nu werden er ook stemmen hoorbaar van lieden, die blijkbaar volstrekt geen moeite deden om zacht te spreken.

Het was duidelijk dat zij er geen ogenblik aan dachten, dat iemand hen zou kunnen horen.

Nu ging de deur zover open, dat de drie mannen daar achter een klein gedeelte konden zien van een stalen mast die klaarblijkelijk deel uitmaakte van het stalen geraamte, waartussen de liftkooi op en neer ging.

Het volgende ogenblik kwamen een stuk of zes mannen de kelder of het hol, hoe men het noemen wilde, binnen.

Een hunner langer dan de anderen, had een sleutelbos te voorschijn gehaald en duwde al pratend en lachend tegen de zware deur.

De lichtkier werd langzamerhand weer smaller, maar voor het weer volkomen duister was, had een van de zes mannen zeker ergens een schakelaar omgedraaid, want er verspreidde zich nu een zacht licht in het hol, welk schijnsel afkomstig bleek te zijn van een plafondlamp van dun geslepen melkglas.

De drie mannen hielden zich op alles voorbereid, en grepen hun revolvers.

Indien die zes dranksmokkelaars, want dat waren zij zonder enige twijfel, de gang numero 1 zouden zien, om weer buiten het huis te komen, dan zou er

stellig gevochten moeten worden.

Gelukkig echter bleken zij niet van zins, hun kleren te wagen aan een aanraking met de stoffige muren van de grote kelder.

Blijkbaar kenden zij een heel wat gemakkelijker uitweg.

Zodra de zware deur in het slot was gevallen, gingen de nog altijd lachende en pratende mannen de gang in die Raffles zoëven reeds had opgemerkt en waren het volgende ogenblik uit het gezicht verdwenen.

Maar juist op hetzelfde ogenblik dat Raffles weer te voorschijn wilde komen om te zien waar zij bleven, hoorde hij de lift opnieuw, en onwillekeurig bleef hij staan. Het geluid verwijderde zich, scheen weg te sterven, en werd toen weer sterker.

De voetstappen van de mannen die zich verwijderden klonken hol in de verte, toen de lift met een zachte schok tot staan kwam en de zware deur opnieuw geopend werd, tot niet geringe verbazing van Raffles, die maar juist de tijd had, zich snel in de gang te verbergen.

Maar zijn verbazing werd nog heel wat groter, toen hij zag wie daar te voorschijn kwam, na niet zonder moeite de zware deur te hebben geopend.

Het was Eleonore Blackpole.

Zij moest zich inderhaast hebben aangekleed en een mantel om hebben geworpen; zij zag er opgewonden uit, het haar een weinig verward, de ogen schitterend.

Zij was hier zeker voor het eerst van haar leven, want zij keek verbaasd en een beetje ongerust rond, scheen toen een besluit te nemen, en richtte haar schreden naar gang numero 1. Gelukkig voor haar, en misschien ook voor Raffles en de zijnen, bleef zij halverwege de kelder staan, luisterde, en ving blijkbaar nog juist het laatste gerucht van de schreden in de andere gang op, want zij duwde eerst de zware deur dicht, en snelde toen de tweede gang in.

Brand, die ook niets van het voorgevallene gemist had, staarde Raffles verwonderd aan, en vroeg toen heel zacht:

— Wie is dat?

— Eleonore Blackpole in eigen persoon.

— Maar wat doet die dame hier? Het was duidelijk te zien, dat zij nog nooit in deze kelder was geweest.

— Zij is de anderen achterna gegaan, Charles.

— Maar waarom? Met welk doel?

— Ik kan er maar een enkele verklaring voor vinden, en ik zal je daarbij moeten herinneren aan mijn nachtelijk gesprek met haar. Zij vroeg mij toen met de grootste aandrang, dat ik haar zou binnenvoeren in de misdadigerswereld.

— Dus je gelooft?...

— Dat zij nu toch haar plan heeft doorgezet. Blackpole was niet bij die zes mannen, dat is zeker. Hij weet dus van die nachtelijke escapade van zijn vrouw niets af. Misschien heeft zij bij toeval vannacht iets ontdekt, heeft de weg hier heen gevonden en is nu vast besloten, van de gelegenheid gebruik te maken eens op avontuur uit te gaan.

— Daar kan zij het grootste gevaar lopen, dunkt mij. Hoe onvoorzichtig van die vrouw, om zonder geleide zich te wagen in de New Yorkse « onderwereld ». Ik meen te hebben gezien dat zij een klein koffertje bij zich had.

— Ja, misschien heeft zij daar een of andere verkleeding in. Zoals zij nu gekleed was, zou zij zeker opzien wekken.

— Wat zullen wij doen?

— Natuurlijk de mannen zowel als de vrouw volgen. Ik vermoed dat zij zeer veel geld bij zich hebben, en ik zie er volstrekt geen been in, hun dat afhandig te maken. Mij dunkt dat er iets pikants in zit, die schavuiten eens goed ader te laten, zo kort nadat zij hier in dit huis zulke goede zaken hebben gedaan; maar nu stilte. Zij mogen ons niet horen.

Op hun beurt gingen de drie mannen de duistere gang in, waarin zij Eleonore Blackpole hadden zien verdwijnen.

Aanvankelijk hoorden zij niets, maar toen drong een heel zacht en voorzichtig geschuivel tot hen door.

Het moest de vrouw zijn, die daar voor hen uitliep.

En het was duidelijk dat zij op alles was voorbereid, want eensklaps werd het licht in de gang.

Zij vond blijkbaar, in die tastbare duisternis niet vlug genoeg te kunnen vooruitkomen en had een zaklamp aangeknipt. Duidelijk was haar gestalte nu te zien, zoals zij daar snel voortliep met één hand haar mantel om zich heen vasthoudend, en met de andere hand het lampje een weinig boven haar hoofd houdend.

Van de zes mannen was niets meer te bespeuren.

Ongeveer zestig passen van het hol af dat zij zoëven hadden verlaten bleven de drie mannen tegelijk staan, want ook de vrouw stond stil, blijkbaar besluiteloos wat te doen.

Het was pikdonker, maar in eens ving het geoeffend oor van Raffles heel in de verte een geluid op, dat klonk als het openen van een zware deur.

Dadelijk daarop snelle schreden.

Tenslotte zacht en driftig gepraat, een lach, een diepe, brommende stem, die boven alles uitklonk.

Maar toen het weer doodstil was geworden, zei Raffles heel zacht:

— Onze schone Eleonore heeft blijkbaar ingezien, dat zij onmogelijk alleen die zware deur aan het einde van de gang zou kunnen openen en heeft die zes mannen gevraagd haar mee te nemen.

— Die dame durft heel wat, meende de reus. Als dat haar maar niet op breekt. Hebt u gezien, mylord, dat ze nog juwelen droeg?

— Ja, James, dat is mij niet ontgaan. Vooruit, wij moeten eens onderzoeken waarheen die deur ons voert.

Haastig gingen zij verder, nu zij niet meer bang behoeften te zijn dat de vrouw hen zou horen.

Zodra hij de deur aan het einde bereikt had, tastte Raffles naar het slot.

Hij begon met zijn voltmeter bij het metaal te houden, maar de wijzer bleef onbeweeglijk.

Als men dit ijzer onder stroom kon zetten, dan was dat dan nu in dit geval toch niet geschied.

Maar wat wel mogelijk, zelfs waar-

schijnlijk was, dat was een contact, een waarschuwings-signaal, dat met deze deur in verbinding stond.

Smokkelaars zijn buitengewoon voorzichtig, en plegen hun voorzorgen te nemen, zei Raffles:

— De cirkelzaag, Charles.

De zaag kwam te voorschijn uit het valies, dat Henderson weer had neergezet.

Raffles plaatste het instrument tegen het hout van het paneel, ongeveer in het midden, en bracht de boor in beweging.

Het hout was hard, maar het duurde toch geen tien minuten of de scherpe boor had er een schijf uitgezaagd, met een doorsnede van bijna twee decimeter.

De drie mannen stonden in een stikdonkere ruimte.

Raffles nam zijn zaklantaarn en liet het schijnsel door de opening stralen in wat er uitzag als een betonnen kelder, waar zich niets anders dan bevinden dan een splinternieuw, ijzeren wijnrek, dat echter geen fles te torsen had.

Raffles stak voorzichtig zijn hoofd door de opening, na zijn lamp aan een touw aan de andere kant van de deur te hebben laten zakken, en bespeurde al heel gauw, dat zijn vermoedens juist waren geweest: al zou de deur maar op een kier geopend zijn, dan zou er daarboven contact zijn gemaakt tussen twee koperen klemmen.

— De kniptang, zei Raffles laconiek, na zijn hoofd terug te hebben getrokken.

Dadelijk werd hem de tang toegestoken en na enig tasten had Raffles de draad beet en knipte hem door.

— Maar dat slot zal ons lang ophouden, meende Brand.

— Gelukkig hoeven we het niet te gebruiken, zei Raffles. Kijk maar.

Hij stak zijn arm opnieuw door het ronde gat en de deur ging even gemakkelijk open als een kamerdeur.

— Zoals je ziet een gewone kruik aan de binnenzijde amice, legde Raffles glimlachend uit. De heren schijnen er rekening mee te houden, dat ze in de eerste plaats van de andere kant kunnen wer-

den opgejaagd en dan wel eens geen tijd zouden kunnen vinden om een sleutel te gebruiken. Vandaar de kruk. En nu voorwaarts.

— Ik wil niets liever, als je ons maar zegt, op welke wijze wij deze kelder kunnen verlaten, als het niet is door de deur die ons nu toegang verschaft. Ik zie geen tweede uitgang. Dat er nochtans een moet zijn, Charles, bewijst ons het feit, dat de zes mannen met hun bevalige, nieuwe vriendin hier niet meer zijn.

— Een geheime uitgang dus. Maar hoe die te vinden?

Raffles gaf geen antwoord, maar liep regelrecht op het wijnrek toe, dat dadelijk zijn aandacht had getrokken.

Hij schudde er eens aan, schudde nog wat harder, en zei toen glimlachend tot Henderson:

— Trek jij dat rek eens van zijn plaats, James. Het is niet zo heel erg zwaar, maar ik kan het toch niet bewegen.

De reus trok even, en zei toen bedruimd:

— Het is niet te bewegen, mylord, als ik het tenminste niet mag stuk trekken.

— Wel, Charles, zei Raffles, wat zeg je wel van dit eigenaardige rek? Geen fles valt er op te bekennen, en zelfs Henderson kan het niet van zijn plaats krijgen. Nu ik ben zeker, dat het enige aardige geheimen verbergt.

Reeds gleden zijn vingers langs het ijzer, en voor hij het nog goed en wel zelf wist, schoof het rek in twee helften uit elkaar, waarbij een nauwe spleet zichtbaar werd in de muur, waar Henderson zich slechts met moeite doorheen kon persen.

— Bagage hier laten, mylord? vroeg hij steunend toen hij aan de andere kant was.

— Ja, die hebben wij nu niet meer nodig, James. Die spleet schijnt open te blijven staan; des te beter. Niemand kan zeggen of wij niet dezelfde weg terug moeten. Haha, dat is tenminste een trap en een gewone deur, naar ik zie.

— Het ruikt hier verre van fris, zei Brand.

— Ja, een mufte boel, zei Raffles lachend. Nu nog die trap en die deur, en ik hoop dat wij dan eindelijk het raadsel opgelost hebben.

Zij klommen de trap op en Raffles moest weer zijn lopers te voorschijn halen, want de deur bovenaan was stevig op slot.

Maar het slot was niet veel waard en drie minuten later moest 't zich overgeven en kon de deur worden geopend.

Raffles opende de deur voorzichtig op een kier om ze onmiddellijk weer te sluiten.

— Wat is er? vroeg Brand ongerust.

— Een kok, antwoordde Raffles.

— Een kok? herhaalde Brand, die niet goed meende te hebben verstaan.

— Zoals ik zeg. Met een schotel pastetjes.

— Maar wat drommel, zijn we hier dan in een restaurant?

— Dat schijnt zo.

Raffles deed opnieuw behoedzaam de deur open, keek even rond, en wenkte snel zijn beide vrienden.

Zij stonden in een helder verlichte gang, en vlak bij hen, aan hun linkerhand, klonk het familiäre geluid van een grote keuken, waar een uitgebreid personeel bezig is met koken en braden, vaten wassen en dranken mengen.

Het was zulk een onverwachte gewaarwording, na die tocht onder de grond en in de duisternis, dat Brand moeite had, om zich de toestand duidelijk te realiseren.

Maar een paar minuten later keek hij nog heel anders, want na een paar geheel verlaten gangen te zijn doorgaan, en een achtertrap te hebben bestegen kwamen zij in een brede gang, en eensklaps stonden zij in een grote zaal, in een zee van licht en waar een menigte vrolijke dames en heren, merendeels in avondtoilet danste en soupeerde bij de klanken van een negerjazz-orkest.

Zij waren terecht gekomen in een restaurant dat bekend stond als een van de beruchtste, en gevaarlijkste gelegenheden in dit gedeelte van New-York. De nachtclub van Jessup Brent.

HOOFDSTUK VII

IN DE KLAUW VAN DE MISDAAD

Brand bracht zijn mond dicht bij het oor van Raffles en zei:

— Het is me of ik droom.

— Ik ben in tegendeel klaar wakker. Eerlijk gezegd, had ik wel iets dergelijks verwacht.

— Heb je hem gezien?

— Wie? Jessup Brent? Natuurlijk. Hij staat daar bij het buffet en zijn gemene tronie straalt van innige vreugde. De zaken gaan blijkbaar uitstekend.

— Weet je dat hij gevreesd wordt als een duivel, ook door de politie, die hem, helaas, nooit iets heeft kunnen bewijzen.

— Ja, dat weet ik.

— Zou Brent op de hoogte zijn van die verbinding tussen zijn huis en dat van Blackpole?

— Zes mannen kennen ze, en ik denk dus wel dat hij ze ook kent. Maar die lui verraden elkander niet. Je kunt er van op aan, dat Brent een groot gedeelte van de winst opstrijkt. Aha, ik geloof dat ik die jongelui herken die daar nu op hen toestevenen.

— Ja, zij zijn het. Een uur geleden kwamen zij uit de liftdeur, waar zouden de andere vier zijn?

— Die houden zich waarschijnlijk al met andere bezig. Ik hoop echter dat wij het waardige zestal nog wel eens bij elkander zullen zien, voor de dag aanbreekt.

Nog een ogenblik keken de drie mannen door de brede, glazen deuren naar het gewoel in de zaal, en het gegooi van de serpentines, toen zij bijna gelijktijdig de indruk kregen, dat er strak naar hen gekeken werd.

Niet ver van de deur zat een man te souperen, in gezelschap van twee opzich-

tig geklede dames.

Hij was een zware, grove, donkere kerel in rok gekleed, met diamanten in zijn overhemd, die van onder zijn ruige wenkbrauwen strak naar hen keek.

Een ogenblik daarna, toen hij meende, dat er niet meer op hem gelet werd, wenkte hij een kelner en fluisterde deze iets in, waarna hij regelrecht op zijn patroon toeliep.

— Het wordt hier een beetje gevaarlijk lui, zei Raffles. Wij schijnen meer opzien te wekken dan nuttig en geraden voor ons is. Gelukkig is de nachtkroeg groot en wij kunnen het elders eens proberen. Lang voor de kelner de deur berelkt had, hadden de drie mannen zich voorzichtig teruggetrokken, waren twee trappen afgedaald, en zagen daar juist Eleonore Blackpole vlak bij de kleine bar, waar champagne geschonken werd op geen veertig passen afstand van de voordeur, die dicht was en streng werd bewaakt door een cipier, een neger in een vuurrode uitmonstering.

Mevrouw Blackpole was in gezelschap van de vier andere smokkelaars en van drie vrouwen, opzichtig gekleed, die luidkeels lachten, blijkbaar reeds half beschonken.

De grootste van de vier mannen scheen zich als haar chaperon te hebben opgedrongen en het haar tamelijk lastig te maken, want telkens moest zij ongeduldig de hand afweren die haar knieën zocht.

— Mevrouw is bezig een studie te maken van de misdadigerswereld, zei Raffles met minachting en spot. En nu gelooft zij later zeker te kunnen meespreken.

Het was een luidruchtig gezelschap,

de mannen bulderden van het lachen, en de drie vrouwen gilden, maar niemand scheen er in het bijzonder op te letten; men was dit blijkbaar in het etablissement van Mr. Jessup Brent wel gewend.

Het was druk in de hall, en niemand sloeg acht op het drietal, dat zoëven was binnengetreden.

Hier werd gedanst, dààr zat een half dronken paar op een sofa te minnekozen en in een hoekje had zich een heer met een kaal hoofd afgezonderd met een fles champagne, die hij reeds duchtig moest hebben aangesproken.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, maar ik zie hier heel wat gemene tronic's, merkte Henderson na enige tijd op.

— Het schuim van New York, James, in rok en avondrobe, zei Raffles. Ieder die hier binnentreedt, mag zich in acht nemen dat hij niemand van de dames en heren op de teentjes trapt, of het zou hem slecht kunnen vergaan. Er zijn gevallen bekend van mannen die spoorloos verdwenen zijn, en die voor het laatst in deze zelfde vestibule zijn gezien.

— Wordt hier gegokt? vroeg Brand zacht.

— Wat wordt er al niet gedaan. Geen enkele fatsoenlijke vrouw zal zich hier wagen. Een onschuldig meisje dat hier de voet zet is verloren. De dingen die hier gebeuren, als het ware onder het oog van de politie, zijn niet te beschrijven. In afgelegen, streng bewaakte zalen hebben dikwijls bacchanalen plaats waarnaast die van Nero in het niet zinken.

Op dit ogenblik scheen het viertal mannen genoeg te hebben van de bar en het hele troepje bewoog zich in de richting van de grote lift, die juist naar beneden was gekomen, en waarvan de negerboy de deuren wijd openwierp.

Allen verdwenen in de lift en Raffles zei, de wenkbrauwen fronsend:

— Ik geloof dat Mevrouw Blackpole binnen een kwartier spijt zal hebben van haar onvoorzichtigheid.

— Tenzij ze niet anders gewild heeft, meende Brand schouderophalend.

— Dit kan zij niet gewild hebben; daarvoor is die vrouw te trots.

Hij bleef naar de lift kijken en zag hoe de grote vent, die voortdurend om haar heen had gezworven, haar in de armen had genomen en haar trachtte te kussen.

Het was duidelijk dat zij zich verzetten en luid protesteerde, maar haar kreten werden overstemd door het krijgend gelach van de drie vrouwen die bij haar waren.

Het volgende ogenblik reed de lift omhoog.

— Nu is het minste wat haar kan gebeuren, dat men haar laat drinken en haar van haar juwelen berooft, zei Raffles, in wiens ogen een harde, dreigende uitdrukking was gekomen.

— Kom, kom, Edward, het zijn smokkelaars, spelers en oplichters, maar zij zullen toch de vrouw van hun principaal niet beroven.

— Als je dat denkt, dan ken je hen slecht. Zij deinzen nergens voor terug en zij zullen ook wel zorgen, dat zij niets kan bewijzen. Als zij zo dom was zich in hun gezelschap te wagen, dan moet zij ook de gevolgen maar dragen. Maar ik beschouw de diamanten toch nog altijd als mijn eigendom, zie je. En voor ik zou toelaten, dat een van die schurken er zich van meester maakt... Kom,... vooruit... wij gaan naar boven.

Brand begreep, dat het gevaarlijkste gedeelte van het avontuur nu begonnen was, toen Raffles de voet zette op de onderste trede van de brede trap om naar boven te gaan.

Het gebouw telde niet minder dan drie verdiepingen, en overal waren souperzalen, kabinetten, zalen waar gespeeld werd en die heel gemakkelijk en vlug door de overtreders ontruimd konden worden.

Maar hoe vlug Raffles en zijn metgezellen ook hadden gelopen, zij hadden toch onmogelijk de lift kunnen achterhalen, en op de bovenste verdieping aangekomen, zagen zij de lift leeg weer terugkeren.

Het was dus moeilijk te zeggen, waar Eleonore zich op dit ogenblik met haar

gevaarlijke vrienden bevond.

Maar Raffles kreeg ineens een goede inval.

Hij stelde zich bij de lift op, wachtte, totdat deze weer bovenkwam met andere gasten en viel toen onverhoeds de zwarte liftjongen op het lijf met de vraag:

— Waar heb je mijn vrienden gebracht, vier dames en vier heren?

Onmiddellijk antwoordde de jongen, begerig kijkend naar het dollarbiljet dat Raffles hem voorhield:

— Tweede verdieping, ik geloof dat ze naar kamer 17 zijn gegaan, sir.

Raffles deelde aanstonds aan Brand en Henderson mede wat hij gehoord had en zij daalden dadelijk de trap weer af en begonnen naar kamer 17 te zoeken.

Het bleek al heel gauw dat men hier goed de weg moest kennen om niet te verdwalen, want het was een warnet van trapjes en gangen. Dit was niet te verwonderen, want de zaak van Jessup Brent was langzamerhand uit niet minder dan vijf verschillende huizen gegroeid, waarvan de verdiepingen natuurlijk niet altijd even hoog lagen.

Hier en daar trad een kelner discreet naar buiten en door de half geopende deuren kreeg men een glimp van een weelderig gemeubeld vertrek, waar een paartje soupeerde. Maar ook zag men soms een eenvoudig gemeubelde kamer waar twee mannen met grote, zware sigaren in de mondhoek, gebogen zaten over grote vellen papier met cijfers.

Eindelijk vonden zij kamer 17, maar deze bleek strategisch vrij ongunstig gelegen te zijn, achter in een doodlopende gang die aan het einde een venster had, met een gewoon rolgordijn afgesloten.

Er klonk achter de gesloten deur een luid getier, geschreeuw en gelach.

— Zij zijn al aan de gang, zei Raffles.

— Welk een ongelooflijke dwaasheid van die vrouw ook, bij zo'n gelegenheid haar juwelen te dragen, merkte Brand hoofdschuddend op.

— Zij zal ze wel niet opzettelijk hebben aangedaan, Charles, zei Raffles. Dat zou al heel dom zijn geweest. Vermoedelijk kwam zij juist laat thuis van een

of andere soirée, verrastte haar man bij een kleine transactie, en gunde zichzelf niet de tijd zich van haar sieraden te ontdoen.

Raffles had onder het spreken in zijn zak getast, en bracht het sterke zijden koord te voorschijn, dat hem ook vroeger reeds zulke goede diensten had bewezen.

Hij schoof het raam een weinig open, en liet het gordijn een handbreed te hebben opgehaald en zei tevreden:

— Dat valt mee. Er is hier een smal balkon, waaraan we dit koord kunnen vastmaken. Charles en James, jullie gaan voor mij staan, zodat niemand dadelijk zal kunnen zien wat ik doe. James, geef me jouw koord ook; twee is ruimschoots voldoende.

Er verliepen enkele minuten en in die tijd liep er slechts eenmaal een haastige kelner voorbij de gang, door de brede hoofdgang, die niet eens terzijde keek.

Raffles schoof het raam voorzichtig weer dicht, richtte zich op en zei:

— De koorden zitten stevig vast, en zo hebben we tenminste een middel om te vluchten, als de nood aan de man is.

Raffles had dit nauwelijks gezegd of achter de deur van nr. 17 klonk een luide kreet en een vrouwestem gilde:

— Neen, ik wil niet meer drinken, ik wil er uit, laat me los of ik roep de gerant.

Een schel gelach volgde op deze kreet, toen het bonzend geluid van een stoel die wordt omgeworpen.

— Het is ernstiger dan ik dacht, zei Raffles met bliksemende ogen. Wij zullen daar eens een stokje voor gaan steken, vrienden.

Hij draaide aan de knop van de deur, maar vruchteloos, zoals hij wel vermoed had.

Een enkele wenk was voor Henderson voldoende, om te begrijpen wat er van hem verlangd werd.

Hij behoefde maar even zijn krachtige schouders tegen de deur te zetten en krakend vloog deze open.

Daar binnen zat het gezelschap aan een rijk gedekte tafel, met champagne

in de koelers, en fijne gerechten op de schalen.

De grote vent had Eleonore Blackpole op zijn knieën getrokken en trachtte haar met geweld te kussen, maar zij verdedigde zich wanhopig.

Maar er viel plotseling een zwijgen en allen zaten als versteend, toen de deur zo eensklaps krakend openvloog.

Eleonore Blackpole was onmiddellijk opgesprongen naar de indringers, alsof zij van hen hulp verwachtte.

Zij was doodsbleek en half buiten haar zelf van angst.

— U hebt niets te vrezen, Madame, zei Raffles rustig. U kunt aanstonds met ons mee gaan, maar ik heb eerst nog een appeltje met die heren te schillen.

Met de revolver in zijn rechtervuist was hij naar voren getreden, en had met de linker een servet opgenomen.

Hij zwaaide het open, legde het op een hoek van de tafel en beval kortaf:

— Al jullie juwelen en je geld hierin, en vlug een beetje.

De vier mannen, bijna ontuchtend van woede en schrik raadpleegden elkan- der met een snelle blik en meteen wierp een hunner met donderend lawaai de zwaar gedekte tafel om, terwijl nummer twee zijn revolver trok.

Een derde schoot vanuit zijn broekzak, maar de kogel miste Raffles op een haar, die een stap achteruit had moeten doen om de zware tafel te vermijden.

Daar het om zijn leven ging aarzelde Raffles geen seconde maar schoot terug en verbrijzelde de broekzakschutter de rechterschouder.

Henderson was onmiddellijk opgesprongen en sloeg de man die het kunstje met de tafel had uitgehaald met een enkele slag neer, zodat deze languit tussen de in scherven gevallen borden neerplofte.

En omdat Brand nu ook zijn revolver had getrokken, zonder evenwel zijn post bij de deur te verlaten, zagen de twee anderen in dat de partij te ongelijk stond en met ogen die van machteloze haat fonkelden, wierpen ze al hun bezittingen op een hoop, die door Henderson onmiddellijk in het servet werden verzameld.

— Een ogenblikje James, kwam Raffles tussenbeide. Ik geloof haast...

Hij liep vlug langs de drie ontstelde vrouwen die lijkbleek in een hoekje bijeen waren gedrongen, betastte en bekeek de overdreven zware snoeren parelen en zei minachtend:

— Net wat ik dacht. Bazarprullen. Geen tien dollar waard. James, zoek ook eens in de zakken van de meneer, die daar een bad in de scherven neemt. De reus trok de bewusteloze smokkelaar op de been alsof hij een verdronken kat uit het water haalde, schudde het slappe lichaam net zo lang bij de enkels heen en weer totdat alles uit de zakken was gevallen. Daarop liet hij zijn slachtoffer weer vallen en zette het inzamelen van zijn buit voort, terwijl Brand vlug en handig de vierde man van het zijne ontlastte, waaronder ook een zware browning bleek te zijn, die hij gelukkig niet de tijd had gehad te gebruiken.

Ook de anderen werden ontwapend voor zover dat nog nodig was, Raffles nam het servet aan de vier punten op, wierp een vluchtige blik op de inhoud, geld, dollarbiljetten en ringen, gouden sigarettenkokers en dikke portefeuilles, handenvol goudgeld en polshorloges, en merkte toen op:

— Hm... hm..., ik ben niet geheel en al ontevreden. Mevrouw, u hebt de misdadigerswereld willen leren kennen, u kent er nu althans een deel van. Ga voor ons uit, wij zullen uw aftocht dekken. Beneden staat een auto klaar.

Wankelend deed Eleonore Blackpole een paar stappen in de gang, en bereikte de hoofdgang, slechts door één wens voortgejaagd, zo gauw mogelijk weg te komen uit deze hel.

— Nu, dat zal haar wel hebben genezen, mompelde Raffles voor zich heen, het servet bijeenknopend en het niet zonder moeite in zijn overjas proppend.

— En haar juwelen? vroeg Brand.

— Zij mag ze behouden, voorlopig, antwoordde Raffles kortaf. Ik heb hier genoeg. James, knevel die kerels, en bind ze vast; het huis zit hier vol van de gevaarlijkste schurken en ik weet er de weg niet goed. Het zou jammer zijn,

met deze buit in onze zak niet weg te kunnen komen. Vlug wat, misschien is beneden het lawaai van die omgeworpen tafel gehoord.

Henderson deed zijn werk snel en goed en toch nog bijna te langzaam zoals bleek.

Want juist toen het drietal de hoofdgang wilde ingaan, zagen zij van weerskanten een hele troep naderen, die er lang niet vredelievend uitzag.

Raffles had zijn gelaat maar even vertoond, maar de zware vent met de borstelige wenkbrauwen van de eetzaal, had hem gezien en schreeuwde tot Brent:

— Daar heb je hem. Hij is het. Het is Raffles, of ik mag een staart krijgen.

— Vooruit jongens, niet gearzeld, riep Raffles. Iemand die mij een beetje al te goed kent. Door het raam, want wij zitten hier tussen twee vuren.

De drie mannen snelden de korte gang weer in, het raam vloog open en het volgende ogenblik waren zij over de balkonrand gestapt, en begonnen in het donker hun gevaarlijke afdaling.

Boven hun hoofden klonk een heil lawaai van mannenstemmen.

Blijkbaar had men zoëven het schilderachtig tafereeltje in kamer 17 ontwaard.

En daar stonden zij nu beneden, op een stikdonkere binnenplaats, met handen die schrijsden van het vlugge neerdalen langs het koord.

Zij begrepen dat zij geen ogenblik mochten talmen, want hun leven liep gevaar.

Daarboven leunde er al een over het balkon en loeide:

— Hei daar beneden, versper hun de weg. Zij mogen hier niet levend vandaan.

Een deur vloog open, en dat was misschien juist het behoud van het drietal. Want het bleek de deur te zijn van de helder verlichte keuken, die zij het allereerst hadden ontdekt.

Een reusachtige kok gewapend met een soeplepel verscheen in de deuropening, maar hij kon zich daar maar een seconde handhaven, want Henderson

op hem afgestormd, en de tweehonderd pond van de keukenchef lagen het volgende ogenblik in een meelvat, dat hem goedertieren ontving en zijn val enigszins brak.

In een soort sneeuwstorm, verwekt door het rondstuivende meel, dansten de verschrikte gedaanten der koks, die woest met hun lepels zwaaiden, terwijl Henderson lachend uitriep:

— Het lijkt wel een carnaval uit White Chapel. Links en rechts vielen de arme koks als kegels op de grond.

De drie mannen bereikten de gangdeur en stonden het volgende ogenblik voor de geheime deur, maar met de achtervolgers op hun hielen.

Toch begrepen zij dat dit de enige weg was die nog voor hen openstond.

Zij renden de stenen trap af en bij het licht van hun zaklantaarns door de kelder, wrongen zich door de spleet, maar trachtten vruchteloos de twee helften van het wijnrek weer aaneen te doen sluiten.

Achter hem klonk het dreigend en moordzuchtig getier van de achtervolgers.

Zij kwamen in de aangrenzende kelder en snelden voort door de donkere gang, terwijl de kogels om hun hoofden floten, die op goed geluk werden afgeschoten.

Slechts eenmaal stond Brand stil om terug te schieten en een rauwe kreet verkondigde hem, dat zijn schot raak was geweest.

Zij kwamen bij de viersprong, niet meer dan zestien meter voor hun vijanden, en tenslotte de grote grot, die nog altijd verlicht werd door de elektrische plafondlamp daarboven.

— De gang nummer 1 in, riep Raffles haastig, ik doe het licht uit.

Juist voor de gang op zijn beurt in te gaan, wendde Raffles zich om en een goed gericht schot deed de lamp in scherven vliegen.

Achter hen klonk weer een kreet van dolle woede; in hun haast hadden de achtervolgers vergeten zich van lampen te voorzien.

Als hazen repten de drie mannen zich voort en kwamen onderaan de trap

trap, die zij vlug bestegen.

Achter zich hoorden zij een hoongelach, toen het overhalen van een handel.

— Maar goed dat ik de verbinding heb verbroken, zei Raffles, daar is een meneer die de stroom inschakelt. Jawel...

Was die elektrische stroom er maar.

Zij stonden reeds boven en kwamen in de grote kelder.

Onmiddellijk schoven zij de drie zwa-

re grendels voor de verbindingsdeur, zetten de dubbele ladder tegen de muur, en klauterden haastig door het gat naar buiten.

Zij stonden in de tuin, en om hen heen was de diepe stilte van de late zomernacht.

Een paar minuten later waren zij over de tuinmuur, en in het donker verdwenen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

ZWARTE MARY

